

உ

சிவமயம்

ஓம் குஹப்ரஹ்மணே நம ஃ

திருப்போரூர்ச்

சந்நிதிமுறைத் திரட்டும்,

அரும்பத வுரையும்.

மா. துரைசாமி முதலியார்
தொகுத்தது.

காது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை.

1929

உரிமையுள்ளது]

[விலை அறு ரூ.

ஓம்

சூமரகுருதாசகுருப்யோநம் 8

மு க வு ரை

“ அருளா ரடிபோற்று மன்பர்க் கருள்சேய்
அருளே நமக்காதிக் கம் ”—தீருவலங்கற்றிரட்டு.

உயிர்களுடைய உள்ளத்திலிருந்து அவற்றை நடத்தும்
பொருளே கடவுள். அப் பரம்பொருள் அணுவிற் கு அணுவாக
வும், பெரியதிற் பெரியதாகவும் இருக்கிறது. அதனைக்
காணக் கூடுமோ? எனின், காண விரும்பின, கூடும்; கண்
டாரும் உளர். எங்கும் நிறைந்த அது - எல்லாம் அறியும்
அது - எல்லாம் வல்ல அது - மனம் வாக்குக் கெட்டாத அது -
நாம் காணவே உடல்கொண்டு வருகிறது; பல வெடிகளும்
பெறுகிறது. அது, ஒருகால் தேவர்களுடைய
கியைந்து குமாரன எனத் தோன்றியது. அக் குமாரன்
முருகன், குகன், சுப்பிரமணியன், அறுமுகச்சிவன் என
திருப்பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறான். அவனையே வேத
'ஸுப்ரஹ்மண்யோம்! ஸுப்ரஹ்மண்யோம்! ஸுப்ரஹ்மண்யோம்!
மண்யோம்!' என்று மும்முறை கூறுகிறது. முதல்
வன்புராணமெனும் கந்தபுராணம், 'கலியாணகுண சீலநம்
உலக குருவுமான கந்தபிரான்', 'ஜகங்கட்துக் குருவாகிய
குஹழர்த்தி' என்றது.

ஆகலின், அத தேவதேவனை முழுவதும் நம்பி அவன ஒருவனுக்கே அடிமை யாவோர் எத்தேசத்தவராய் எக்துலத் தவரா யிருப்பினும் அவர்கள் பெற விருமபுவன எல்லாம் பெற்றுப் பிறவிக் கடலையுங் கடப்பரென்று வலியுறுத்தப்படு கிறது. அப் பெருமான அன்பர்கட்கு இணையற்ற வரங்களைத் தருவது இன்றும் கண்கூடு. முருகப்பெருமான ஸ்ரீமத் - அருணகிரிநாத சுவாமிகளுக்கு அருள் செய்ததை அந்தப் பெரியாரே,

“ யாமோ தியகல் வியுமெம் மறிவுந்
தாமே பெறவே லவர்தந் ததலால் ”

என்றும்,

“ பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான
சும்மா இருசொல் லறவென் றலுமே
அம்மா பொருளொன் றுமறிந் திலனே ”

என்றும் விளக்கியருளினார். ஸ்ரீமத் - சிதம்பர சுவாமிகளும் அப்பெருமானுடைய திருவருள் திறத்தினே,

“ ஆறு சமயருந் தம்மிலொவ வாதிங் கலைவ தென்னே
தேறும் அறிவின ரெல்லாம் அறிந்துந் தெளிந்திலரே
பேறு தருந்தெய்வம் யாவைக்கும் யான்பெருந் தேவனென்
வீறு முகங்கொண்டு போரூர் முருகன விளக்கியதே ” [றே

“ களங்கமெலா மற்றேன் கதிபுகுந்தேன் நாயேன
உளங்குளிர் ஆனந்த முண்டேன—வளங்களெல்லாம்

உற்றேன திருப்போரூர் உத்தமரூர் சீர்பாத
நற்றா மரைதொழுத நான ”

என மொழிந்தருளிஞர்.

இவ்வாறு, முருகப் பெருமானுடைய அருளைப்பெற்ற தேவரும் மனிதரும் எண்ணிறந்தோராவர். அவர்கள் பெற்ற கடவுள் இனபத்தினை நாம பெறவேண்டுமானால் அவர்களுடைய உறுதியான, அன்பு கலந்த வழிபாட்டினை நாமுங் கைக்கொள்ள வேண்டும். கடவுள் ஒருவனாக இருத்தலின, நாம் வழிபடும அவனுடைய உருவமும் ஒன்றாகவே யிருத்தல் வேண்டும். அப்போதுதான் அவனுடைய திருவடியைத் தியானித்தலும் திருநாமத்தைச் செபித்தலுமாகிய வழிபாடு கைகூடும். மனம் அடங்கும் பல உருவபாவனையால் அலைகின்ற மனம் அடங்காது. ஒருமைப்பட்ட இவ்வழிபாடே ஒரு பெண்ணின பதிவிரத நடையினைப் பொருந்தும். பகதாக்களுடைய பரம்பதிவிரத நிலையும் இதுவேயாம். இந்நிலையினைப்பற்றி ஸ்ரீமத் - அருணகிரிநாத சுவாமிகள்,

“ ...தசைகொண்டு வேய்நத அகம பிரிந்தால

வேலாற் கிரிதொளைத் தோனிரு தாளனறி வேறில்லையே ”

என்றும், ஸ்ரீமத் - சீதம்பர சுவாமிகள்,

“ நினையேன வேரூர் புகலிடமும

அறியேன சிறியேன நினமலனே ”

என்றும், நாயேனது நல்லாசிரியா ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாச சுவாமிகள்,

“வான மிடிநதுத லையில்வி மும்படி
வம்புவந் தாலு மெனனை - அந்தக்
கானம யில்முரு கையனதி ருவருள்
கைவிட மாட்டாதே”

என்றும் கூறியருளிஞாக்கள். இதுவே நேரிய நெறியாம் ; நன
னெறியாம். நிற்க.

சிலர், மககளுக்கூள் ஒற்றுமை கருதி, ஒருவ
ருடைய வழிபாட்டு முறையினை மற்றவர்களும் கொள்வதே
செநநெறி ; சமரச நெறி ; சமரச சன்மார்க்கம் என்று
சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் சமரச, நிலைக்கும், சமரச
நெறிகளும் வேற்றுமை காணவில்லை. பலா பல வழிகளாலுஞ்
சென்று ஒரு வீட்டினை யடைதலபோலப் பல சமய நெறிகளா
லுஞ் சென்று அடையும் பேரினப் நிலையே சமரச நிலையாம்.
எவ்வாறு ஒருவன் ஒரே முறையில் பல வழிகளிலுஞ் செல்லு
தல் கூடாமையோ, அவ்வாறே அவன் பல சமய நெறிகளிலும்
ஒரே முறையிற் சென்று அப்பேரினத்தைப் பெறுதல்
கூடாமையாம். இன்னும், உடல் ஒம்பு நிமித்தம் ஒவ்வொரு
வரும் வெவ்வேறு உணவுப் பொருள்களைக் கொள்வது
ஒற்றுமைக்குப் பங்கமாகாதபோது, அவர்கள் உயிர் ஒம்பு
நிமித்தம் வெவ்வேறு வழிபாட்டினைக் கொள்வது எங்ஙனம்
அதற்குப் பங்கமாம்? ஒர் உருவ வழிபாட்டினைக் கொண்டு பிற
உருவங்களையோ, தேவர்களையோ, அவ்வுருவங்களையும் தேவர்
களையும் வழிபடும் மககளையோ பழிக்காதிருப்பதே உண்மைச்
சமரச நெறியாம். சமயவாழ்க்கை வேறு, சமூக வாழ்க்கை வேறு

எனபதையும் அவர்கள் உய்த்துணர்வார்களாக. என்னை? உலகத்தார் யாவரும் ஒரு சமயத்தையே கடைப்பிடித்த லாகாதோ? எனின், மககள் ஒவ்வொருவருடைய முகமும் வேறு பட்டிருத்தல் போல அவர்கள் நினைவும் வேறுபட்டிருத்தலின், அஃதரிதாம். ஒரு சமயம் தொடக்கத்தில் ஒன்றாயிருந்து நாளேற ஏறப் பல உட்பிரிவுகளைப் பெறுவதே இதற்குப் போதிய சான்றும்.

இனி, இறைவனுடைய வழிபாட்டிலே தோத்திரம் ஒரு பகுதியாவென்பது கவனிக்கத்தக்கது உலகில் தோத்திரத்தைக கையாளாத சமயமில்லை. இறைவனுடைய உருவ வழிபாட்டை நீத்து அருவ வழிபாட்டையே கொண்டுள்ள மககளும் தோத்திரத்தைக கைவிட்டார்களில்லை. ஆண்டவனுடைய திருவடித்தியானமும் நாமோச்சாரணமும் போலவே, தோத்திரமும் ஒரு முக்கிய பகுதியாம். உருவ மூர்த்திககுச் செய்யும் உபசாரங்கள் பதினாறுனுள் தோத்திரமும் ஒன்று. தோத்திரம் சத்த மாதிரையா யுள்ளது. ஆகலின, ஆகாய சம்பந்தமுடையது; அழிவில்லாதது. பல ஆண்டுகளுக்குமுன் ஒருவர் பாடிய பாடல்களை அவர் பாடியவாறே நாம் இப்போது கேட்டலின சத்தத்திற்கு அழிவில்லை; அஃது எனறும் நிலைபெற வல்லது என்று அறிகிறோம். இன்னும், நினைப்பும் அழிவற்றது; அஃது ஓரிடத்திருந்து மற்றோரிடத்திற்குச் செல்லும் எனறு உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. ஆகலின், எங்கும் காதுகளை யுடைய கடவுளை நோக்கி நாம் சொல்லுவனவும் நினைப்பனவும் அவனை உ'

யாது போமோ? அவை நேரேசென்று அவனை அடையுமென்பதற்கையமின்று.

மக்களின் உள்ளத்தை உருகும் இன்னேசை - பகுத்தறிவில்லாப் பிராணிகளையும் வசப்படுத்தும் இன்னேசை - இறைவனையும் வசப்படுத்துகிறது. பகதி வலையிற் படும் பகவானினிய நாதவலையிலும படுகின்றான். இதுபற்றியே மேல் நாட்டுச் சகோதரர்களும் கடவுள் வழிபாட்டிலே சங்கீதத்தைக் கலந்தார்கள். நமது பெரியோர்களும் இறைவனை இயற்றமிழால் துதியாது இசைத்தமிழால் துதித்துப் போற்றினார்கள். சண்முக சகச்சிரநாமம் “ ஒம் ஸ்துதயே நம: , ஒம் ஸ்தோத்ராய நம ” என்று கூறுவதும், ஸ்ரீமத் அருணகிரிநாத முனிர் திரா, “ முதத்தமிழால் வைதாரையும் அங்கு வாழ வைப்போன ” என்றருளியதும் கவனிக்கத் தக்கன. இதனால், கடவுள் வழிபாடு செய்வோர் பிராத்தனையோடு கூடிய பாடல்களை இன்னிசையோடும் பாடித் துதிகக வேண்டுமென்பது பெறப்படுகிறது.

இனி, பிரார்த்தனையின் அவசியத்தைப்பற்றி, ஆசிரியர் ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாச சுவாமிகள்,

“ அழகுபிள்ளை யேபா லநந்தும் அதுபோலத்

தொழுதுபிள்ளை கனரே சுகங்காண் குருபரனே ”

என்றதும், இயேசுநாதர் “ தட்டினால் திறக்கப்படும்; கேட்டால் கொடுக்கப்படும் ” என்றதும் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கன. நமது கிறிஸ்தவ சகோதரர்கள் தங்கள் வழிபாட்டிற் பிரார்த்தனையையே பெரும் பகுதியாகவும் இன்றியமையாத ஒன்றாகவும் கொண்டுள்ளார்கள். ஆதலினால், அவர்கள் இயற்றமிழிலும்

பிரார்த்தனைப் புத்தகங்கள் பல வெளியிட் டுள்ளார்கள். நமது பெரியோர்கள் இசைத் தமிழிலேயே இறைவன் புகழ், தங்கள் எளிமை, வேண்டுகோள் முதலியவற்றை அமைத்துப் பாடல் கள் பாடியது போற்றத்தக்கது. அது நாம் பெற்ற ஒரு பெரும் பேரம். அந் நனமுறையைக் கையாளும் பழக்கம் இப்போது பெரிதும் அருகிவிட்டது. நம்மிற் பெரும்பாலோர் தேங்காய் உடைத்துக் கர்ப்பூரங் கொளுத்தலையே கடவுள் வழிபாடாகக் கொண்டுள்ளோம்; அதனையும் நாம் அன்பிற்கு அறிகுறியாகச் செய்யாது, பெரிதுங் கைம்மாறு கருதியே செய்கின்றோம். இதற்குக் காரணம் பெரியோருடைய வழிபாட்டு முறைகளை நமக்குப் போதித்து, அவற்றிற் பழகுமாறு செய்யவல்ல நல்ல தாய் தந்தைய ரில்லாமையேயாம்.

பிரார்த்தனையோடு கூடிய தோத்திரங்கள் ஆலயவழிபாடு காலத்தில் நன்கு பாடப்படுமாயின, அவை பாடுவோர் உள்ளத்தை மாத்திரமன்றிக் கேட்போர் உள்ளத்தையும் ஒரு முகப் படுத்தி ஆண்டவனபால் நிலைபெறுத்தும்; இல்லத்தினகண் உண்முகமாகவோ அல்லது வெளிமுகமாகவோ பூசனை புரி வாரை அப்பூசனை தொடங்குமுன் உலக அல்லலினின்றும் இழுத்துப் பூசனையில் திருப்பும். நாம் அன்றாடஞ் செய்யுங்குற் றங்களை ஆண்டவனிடம் உள்ளவாறு கூறலும், அவற்றிற்கு மனனிப்புக் கேட்டலும், அவற்றை மீண்டும் செய்யாமலிருக்க இறைவன் துணையை நாடலும் நல்லோர் நெறியாம். அந் நெறிகளும் இத்தோத்திரங்கள் பொருளுணர்ந்து பாடின சாலு மெனக்.

இப்போது, தாமே பாடும் வனமை வாய்க்கப்பெறாத மக
 கள சிலர் ஒரு மூர்த்தியின் முன்னின்று அவனை நோக்கிப்
 பாடுங்கால் அவற்றைப் பாடியவர் எப்பொழுதே யமைத்துப்
 பாடியுள்ளாரென்று கவனியாமலும், அவை தாம் வணங்கும்
 மூர்த்தியையே குறித்தனவா அல்லது வேறு மூர்த்தியைக்
 குறித்தனவா என்று எண்ணாமலும் பாடுகிறார்கள். பாட்
 டென்றிருந்தால் போதுமென்பது அனரூ கருத்துப்
 போலும்! ஸ்ரீமத் - சிதம்பர சுவாமிகள் அருளிய பாடல்
 களுள் தமது நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தியவை சில; உலகத்தாக்கு
 உபதேசித்தவை சில; இறைவன தமக்கு அருள் செய்த
 வற்றை எடுத்துக்கூறியவை சில; தங்குறையிரந்து வேண்டி
 யவை சிலவாம். இவற்றுள் திருப்போரூரினகண் எழுந்தருளி
 யுள்ள செவவேட்பரமனைப் பணிந்து பாடும் அனபர்கள் யாவ
 ரும் பெரிதும் பயன்படுத்திக கொள்ளற்குரியன ஸ்ரீமத் -
 சுவாமிகள் குறையிரந்து வேண்டிய பாககளேயாம். மற்றைப்
 பாக்கள் இறை வழிபாட்டினின்றும் நீங்கியுள்ள நேரத்திலே
 படித்துப் பொருள் தெளிந்து சிந்தித்தற்குரியன. ஆகலின்,
 சந்நிதி முறையினுள் வழிபாட்டிற்குரியனவாகவுள்ள பாடல்
 கள் யாவும் அடங்கியதே இத்தீரட்டு இது யாவர்க்கும்
 பயன்படுமாறு பாடல்களிலுள்ள அரிய சொற்களைப் பிரித்
 தும், அவற்றிற்குப் பொருள் வரைந்தும் வைக்கப்பட்ட
 டது. கன்னெஞ்சையுங் கரைக்கவல்ல இதனை அருளிய
 ஸ்ரீமத் - சுவாமிகள் இறைவனுடைய திருவருளைப் பெற்றவ
 ரென்பது பெறப்படுதலின், அவ்வருள் விருப்புடையார்க்கு

இஃதோர் பெருவிருந்தா மெனபதற் கையமின்று. இதனைப் பெறுவோர் இதனாலாய முழுப்பயனையும் பெற இறைவன் அருள் புரிவானாக.

நாயேன நெடுநாள் நினைந்திருந்த இந் நற்பணியை ஒல்லையில் இனிது முடியச்செய்த திருவாளர் - திரு. வி. உலகநாத முதலியார் அவர்களுக்கு அடியேனது அன்பாந்த வந்தனங்கள் உரியனவாகும்.

சைவரல்லாத பிறரால இத்தகைய நூல்கள் பல்லாயிரகணக்கிற பல மாதிரியாகப் பதிக்கப்பட்டு வெளிவருகின்றன வெனபதையும்; மாதந்தோறும் மககள பெருந்திரளாகக் கூடும் திருப்போரூரில் இந்நூலினைக் காண்டல அருமையாய்விட்ட தெனபதையும், இதனை அழகாகப் பிழையிலா தச்சிட்டுப் பெருக்க வேண்டுவது அவரவர்கள் கடமையெனபதையும் அன்பர்கள் கவனிப்பார்களாக.

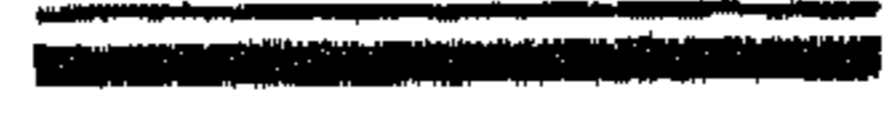
‘ வல்லி உறைபுள்’ }
செனனை. }
24—1—29. }

இ ங் ங ன ம .

மா. து.

ஸ்ரீமத் - சிதம்பர சுவாமிகள் வரலாறு

சிதம்பர சுவாமிகள் பாண்டி நாட்டிலே மதுரைமா நகரிலே பிறந்தவர். அவர் இளமையிலேயே அறிஞர்கள் வியக்க அறிவு நூல் பல கற்றுச் 'சிதம்பர கவிராஜர்' என யாவராலும் அழைக்கப்பட்டார். அப்போது, அங்கயற்கண ணம்மையாரை அவர் வழிபட்டு வந்தார்.

பெரும்புலவராக விளங்கிய சுவாமிகளை, ஸ்ரீமத் - குமார தேவரிடத்தில் அனபுடையவராய் அவிநாசிகுச் செல்லும் வழியிலிருந்த ரெட்டியார் ஒருவர் தம் மககட்டுக் கலைபயிற்ற விரும்பி யழைத்து வந்தார். விருத்தகிரியில் உறையும் குமார தேவா தமமுடைய ஆசிரியராகிய ஸ்ரீமத் - சாந்தலிங்க சுவாமிகளைத் தரிசிக்க அவிநாசிகுச் செல்லும்போது, அவர் சிதம்பர கவிராஜர் அமாந்திருந்த அடியா ரில்லத்திலே தங்க நேர்ந்தது. அங்கே, குமாரதேவர் கவிராஜரைக் கண்ணுற்று, அவருடைய பகருவநிலை கண்டு ஆட்கொண்டார். கவியும் அவருடைய நிழலென இருந்து, அவர் எழுந்தருளியபோது உடன சென்றார். இருவரும் அவிநாசிகுச் சென்று சாந்த லிங்கரைத் தரிசித்துக் கொண்டு விருத்தகிரிகுச் சென்றார்கள்.

சிதம்பர சுவாமிகள் விருத்தகிரியி லுறைந்தபோது அவருக்குக் குருவருளால் சமாதி நிலை கூடியது. அந்நிலையில் வேலவனுடைய மயிலுந் தோன்றியது. அதனை அவர் ஆசிரியர்க் கறிவிக்க, அவர், “ உம்முடைய உபாசனா மூர்த்தியாகிய அங்கயற்கண் ணம்மையார்பாற் சென்று அதன் உண்மையுணர்க ” என்றார். அவ்வாறே, சுவாமிகளும் ஆலவாய்க்குச் சென்று அம்மையாரை நோக்கித் தவங்கிடந்தார். அம்மையாருந் திருவுளமுவந்து தோன்றி, “ நீ திருப்போரூரிலுள்ள நங்குமரன்பாற் செல்க. அவனை உனது குருநாதன் ” என்றார். சுவாமிகள் உடனே ஆலவாயை யகன்று, அம்மையாருடைய கட்டளையை ஆசிரியர்க் குணர்த்த விருத்தகிரி யடைந்தார். அங்கே தேவர் நிட்டையி லிருந்தமையின, சுவாமிகள் அவரை வலம்வந்து பணிந்து புறப்பட்டுத் திருப்போரூரை யெய்தினார்.

அப்போது திருப்போரூரில் ஊரென்பதின் றி எங்கும் பனங்காடே காணப்பட்டது. சுவாமிகள், ஒரு பெண்பனையினடியிலே இறைவன் எழுந்தருளி யிருத்தலைக் கண்டு வணங்கி, பிரணவ மலைச்சாரலிலுள்ள வேம்படி விநாயகர் கோயிலிற் சென்று வீற்றிருந்தார். ஒருநாள், குமாரபிரான் ஆசிரியர் குமாரதேவரைப்போற் சுவாமிகளுக்கெதிரே வந்தார். சுவாமிகள் அவர்பால் விரைந்தோடித் தாம் மதுரைக்குச் சென்றது முதல் நிகழ்ந்த யாவும் விண்ணப்பித்து நினரார் அதுகேட்ட பெருமான், ‘ நாமிருவரும் சுவாமியைத் தரிசிப்போம் ; வருக ’ என்றழைத்துச் சென்று, தாம் எழுந்தருளி யிருக்குமிடத்திற் கெதிரே நிறுத்தி, முன் அறுமுறை இருந்து மறைந்த ஆலய

முதலியவற்றைப் புலப்படுத்தி, உண்மை ஞானத்தை உணர்த்தி மறைந்தார். ஆனந்த பாவசாய் ஆலய முதலியவற்றைக் கண்ட சுவாமிகள், விழித்ததும் பனைமசத்தின் கீழிருந்த மூர்த்தியைத் தவிர வேறொருவரையுங் காணாது திகைத்தார்; முருகப்பெருமான் தம்மை ஆட்கொண்ட விதத்தை நினைத்து நினைத்து மகிழ்ந்தார்.

பிறகு, சுவாமிகள் தாம் கண்டவாறே ஆலயத்தை அமைக்க முயன்று அவ்வாறே அமைத்தருளினார்; நறுமணமிக்க கடப்ப மாலையைப் புனையும் ஐயனுக்குச் சந்நிதிமுறை யென்னும் நறுந்தமிழ் மாலையைச் சாற்றினார்; திருவிழாக்கள் பல செய்து மகிழ்ந்தார்; தம்மை நாடிய பலர்க்கும் இறைவனருள் கொண்டு நோய்முதலிய விலக்கினார்.

இவ்வாறிருந்த ஸ்ரீமத் - சிதம்பர சுவாமிகள், பினனர், சிவசங்கரதேவர் என்னும் சீடர்க்கும் திருவருணைச் சோணாசல தேவாக்கும் அருள் செய்து, ஒரு வைகாசிப் பெளர்ணமியிலே முருகப் பெருமானுடைய திருவடி நீழலெய்தினார்.

உ

சிவமயம்

ஓம் குஹப்ராஹ்மணே நம ॥

—

திருப்போரூர்ச்

சந்நிதிமுறைத் திரட்டும்,

அரும்பத வுரையும்.

====

வெண்பா

(நேரிசை)

வேதாந்தச் சென்னி விசையிருக்குந் தெய்வமே
போதானந் தச்சுடரே புண்ணியனே—நாதாந்த
இனபத்தைக் காட்டி எனையளிப்பாய் போரூரா
துனபததை யெல்லாந் துடைத்து. (க)

சும்மா இருவெனநீ சொல்லப் பொருளொன்றும்
அம்மா அறிந்திலமென் றனறுரைத்த—எம்மான
அருண கிரிநாதன் அனுபவநா யேறகுக
கருணைபொழி போரூரா காட்டு. (உ)

க. சென்னி - முடி. போதம் - ஞானம்.

தஞ்சமென வந்துன சாணடைந்த நாயினேன
வஞ்ச மனநினைவால் வாடினேன—வஞ்சமன
நீக்கித் திருப்போளா நினமலா நினனடிமை
யாககி எனையாளு வாய்.

உன்னடிமைக் கேவிரத முற்றசிறி யேனமனமுன
பொன்னடிமைக காகாத பூணுமோ—நினனடிமை
யாக்குதற்கும் போளா அணிநகராய் நாயேனைக
காக்குதற்கும் உன்றன கடன.

நீனமனம் போககிச் சிறியேனுக குன்றாளுக,
கானமனந் தந்தெனனை யாளுவாய்—னூனபா
முத்தாநம் போளார் முருகாவென ஆருயிருக
கத்தா கருண லயா.

ஆனந்தத தேனிருக்கும் ஆறுமுகக கறபகமே
ஈனந்தீர போத இரவியே—தேனுந்து
நீபத தொடையாய் நிகழ்போளா ஐயாவென
தாபத் திரயந் தவிர்.

-
௩. தஞ்சம - அடைக்கலம் சாண் - திருவடி.
௪. அடிமைக்கே - அடிமையாதற்கே. பூணுமோ -
புமோ.
௫. அததா - இறைவனே.
௬. ஈனம் - சிறுமை. இரவி - சூரியன். உந்தும் - ஓ
நீபம் - கடம்பு. தொடை - மாலை.

(மாலே)

நாயேனுன சீரடிககு நனகல்ல செய்தாலும்
பேயேன இழைத்த பெரும்பிழையை—நீயே
பொறுததாள்வ துனகடமை போளுரா எனனை
ஒறுத்தால் எனக்கா உறவு.

(எ)

விதிவழியே நினறுன மிளிர்கமலத் தானை
மதிதழையும் அனபால் வணங்கிக—கதிதழையும்
அனபரைப்போல் வேடம் அணிந்துநின்றேன போளுரா
வனபருக்குள் வனபனை வந்து.

(அ)

மயககமெலா நீங்கியுனறன மாமலாததாட் கீழே
இயககமறு வாரிதிபோ லென்றே—தியக்கமறு
பேரானந் தம்பெறுவேன பேணுதிருப் போளுரா
சீராருந தேவா தெளிந்து.

(கூ)

எ. ஒறுததால் - வெறுத்தால்.

அ. மிளிர் - விளங்கும். மதி தழையும் - அறிவில் தழைக்
கும். கதிதழையும் - முத்திரெறியில் செல்ல அமைந்த.
வனபா - கடினமன முடையவா.

கூ. இயககம் - சலனம். வாரிதி - கடல். தியக்கம் - சல
னம். பேணு - யாவரும் விரும்பும். தெளிந்து - தேவரீரை
இறைவனைனத் தோந்து.

அளகையாகோன வாழ்வும அனங்கன்போல் ஏரும்
அளகவட மீனபோல அணங்கும்—உளமதனில
உன்னாது கைவிட்டு உனைப்பிடித்தாரா போரூரா
என்னாதரவு கொண்டே னியான.

(க௦)

மெய்ப்பொருளா நினனை விருமபியினப மேவாது
பொய்ப்பொருளை நாடியிடாப போந்தேனைச்—செப்பரிய
மட்டழகார் சோலை மலிந்ததிருப் போருரிற்
கட்டழகா காத்தாள் கடன.

(க௧)

இருளிற் கிடந்த வெனையனறே தூககி
அருளைத் தரத்தனுவே யாதி—தெருளுற்றுத்
தந்தவனீ மற்றவையைத் தந்ததுபோல நிரந்தல
எந்தவகை போரு ரனை.

(க௨)

அருளே வடிவாகி ஆனந்த வாரிப்
பொருளாயா னென்னதெனல போமோ—மருளே தும்
இல்லானே போருர் இறைவனே நாயேற்கு
நல்லானே சொல்லாய் நயந்து.

(க௩)

க௦. அளகையாகோன - குபேரன. அனங்கன் - மனமதன.
ஏர் - அழகு. அளகம் - கூந்தல். வடமீன் - அருந்ததி.
அணங்கு - பெண்.

க௧. இடர் - துன்பம். மட்டழகு - தேனின் பொலிவு.

க௨. தனு - உடல்.

க௩. மருள் - மயக்கம். நயந்து - விரும்பி.

கண்ணிற் கருமணியே கற்பகமே கற்றோர்கள்
 உண்ணிறகும் ஓரொளியே ஓரொருளே—எண்ணிற்கும்
 போளூர் இறையே புனிதநிறை ஆனநதச
 சீருரில் நாயேனைச் சோ (கசு)

ஐம்பொறியாற போகம அடினறலும் நாயேனுன
 செம்பதமத தாளிணையே சிந்திகக—உம்பருககுங்
 காணவரி தாமின்பங் காணத்தென போளூரா
 பூண அருளே புரி. (கரு)

அன்பெலா நினபாலே யாககி அடியேனுன
 இன்பெலாம உண்டிங் கிளைப்பாறக—கொன்புனைவேற்
 கையாதென போளூரிற் காங்கேயா வீடுதவும
 ஐயாநீ கணபாத் தருள். (கசு)

நீலக கடனமுகட்டில் நேருதய சூரியனபோற
 கோலக கலாபக குரகதமேற்—சாலவுநீ
 தோன்றி அடியேன துயாதீரப் போளூரா
 ஊன்றி அடி யெனமுடிமே லோது (கஎ)

ஏதுபிழை செய்தாலும் ஏழையேனுக் கிரங்கித
 தீது புரியாத தெய்வமே—நீதி

கரு. அயிலல - நுகாதல். உம்பா - தேவா. பூண - சேர.

கசு. கொன்புனை - அச்சம விளைககும்.

கஎ. முகடு - உச்சி. கோலம - அழகு. கலாபம - மயில. குர
 கதம - குதிரை.

தழைக்கின்ற போலூராத தனிமுதலே நாயேன
பிழைக்கின்ற வாறுநீ பேசு

(கஅ)

முககாணத் தாலு முசியா துனைப்பணியுந்
தககவாகள் தாள் தா மரைமீது—புககபொடி
ஒன்றினும் எனசெனனிக கோரணியாப் போலூரா
சென்றுறுவேன வீடு தெளிநது

(கக)

கலங்கினேன கண்ணீருன கையால துடைத்தே
அலங்கிலவே லாறுமுகத தையா—புலனகாணங்
கண்டறியா இனபங் கடையேற்குப் போலூரா
உண்டறியத தந்தாள உவந்து.

(உ0)

உாகபடந் தூக்கி உதறுபசுந் தோகைத
தூகமிசைத தோன்றுஞ் சுடரே—பாகதியில்
வாழ்ந்துய்ய நாயேன வளமைதரும போலூரா
சூழ்ந்தருளாய சாலத தொடாந்து

(உக)

கஅ. தனி - ஒப்பிலலாத. ஆறு - வகை.

கக. முககாணம் - மனம், வாக்கு, காயம். முசியாது - வருந்
தாது. செனனி - தலை. அணி - ஆபாணம்.

உ0. அலங்கு - விளங்கும் புலன - ஐம்புலன. காணம் -
அந்தககாணம்.

உக. உாகபடம் - பாமபின படம். தோகைத தூகம் -
மயிலாகிய குதிரை. பாகதி - முததி, சூழ்ந்தருளாய் - கருணை
செய்யாய். சால - மிகவும்.

சூககுமையாம வாககுந் துனியா ணவவுடலும்
 நீககரிய எனபோத நெஞ்சமே—போககி
 இருந்த படியிருக்க வென்றுபோ ஞாரா
 திருந்தவரம் பாலிப்பாய் செப்பு. (உஉ)

மரகத மாமலைமேன மாணிகக வெற்புத
 திரகதமாயத தோனறுந் திறம்போல்—வருமுனது
 காட்சியினை நாயடியேன கண்டுதொழத தந்தருளாய்
 மாட்சிதரு போளாரா வந்து. (உ௩)

ஆனந்த மாகடலே ஆரீ அமுதமே
 மோனந் தருஞ்சுடரே முத்திவிததே—தேனந்து
 கஞ்சமலர் வாவி கனபோளார் ஐயாநீ
 தஞ்சமெனைக காத்தாள் சரண். (உ௪)

உஉ. துனி - நடுககுந் செய்யும். போதம - தற்போதம்
 நெஞ்சம் - மனம இருந்தபடி யிருத்தல் - மெளன நிலையில்
 இருத்தல்

உ௩ வெற்பு மலை. திரகதமாய் - நிலையாக மாட்சி -
 பெருமை

உ௪. ஆரா - தெவிட்டாத. நந்து - பொழியும். கஞ்சம் -
 தாமரை வாவி - தடாகம். கன - பெருமை யமைந்த. தஞ்சம -
 பற்றுக்கோடு. சரண் - அடைக்கலம்.

ஆம்பல்வாய் விள்ள அடியார் கரகமலங்
கூம்ப வுதிககுங் குளிர்மதியே—தேம்பி
அழுதபிள்ளைக காயபோல் அருட்போரூர் ஐயா
தொழுதவெறகு நீயே துணை. (உரு)

எனசெயலாயத் தோன்ற இருட்டிரோ தம்புரிந்தாங்
குன்செயலாயத தோன்ற ஒளியருள்செய—துனசெயலால்
என்போதந் தோன்ற துன இனபாரப் போரூரா
உன்போதந தந்தாள உவந்து. (உசு)

திருவடிககே தோன்றுகு சிறியேன துயரம்
ஒருவருக்குந் தோன்றுதென னுள்ளே—சருவியெனை
இந்நாளும் வாட்டும இடாகளையப போரூரா
நனனாளிந் நாளா நயந்து. (உஎ)

ஆசையும் அன்பும் அபிமா நமுமுனது
பூசையிலே வைக்காது பொயக்காளாய்ப்—பேசரிய
பெண்ணாசை யாதி பிடிததுழனறேன் போரூரா
எண்ணாது நினனை யிருந்து. (உஅ)

உரு. அடியார வாய ஆம்பல் விள்ள - அடியவா வாயாகிய
ஆம்பல் மலரவும். கர கமலம் கூம்ப - கைகளாகிய தாமரைகள்
கூம்பவும். மதி - சந்திரன், ஆய - தாய். எற்கு-அடியேனுக்கு.

உசு. என போதம் - எனது சீவபோதம் உன இன்பு
ஆர் - உனது பேரினபத்தை நுகர். உன் போதம் - உனது
சிவபோதம். உவந்து - மகிழ்ந்து.

உஎ. சருவி - கலந்து. நயந்து - விரும்பி.

தீயவன எனகுற்றந் திருவுளத்தில நாடாதென
தாயனைய போரூர்ச் சரவணை—தூயசுக
வீட்டுககுள் வைப்பதும் வினையேனைப பொயககாயக
கூட்டுககுள் வைக்கேல் குறித்தது (௨௬)

கருப்புச் சிலையானுங் கைகூப் பழகா
பொருப்புச் சிலைபான புதலவா—விருப்புறற
எனனெண்ணை தினபடியே யீந்தருளாய போரூரா
உனனெண்ணை தினபாய் உவந்து (௩௦)

நாடுதனி லேயுழலு நாயேனை வாவென்று
வீடுதனில வைக்க விருமபுவாய—பீடுதரு
காட்சியே போரூரிற் கற்பகமே ஆருயிரககோ
சாட்சியே உனரூள் சரண். (௩௧)

எனறும் அபிமானம ஏழையேன மீதுவைத்து
நன்றுபுரி யுங்குமர நாயகா—இன்றுசுக
பூரணத்தில் நாயேன புகவைப்பாய் போரூராவாழ்
காரணத்தாய உள்ளே கலந்து (௩௨)

௨௬. நாடாது - நினையாமல். குறித்து - திருவுள்ளத்திற்
கருதி.

௩௦. கருப்புச் சிலையான் - மனமதன பொருப்புச் சிலை
யான் - சிவபெருமான. கருப்பு - கரும்பு. சிலை - வில்.
பொருப்பு - மலை. ரந்தருள் - திருவடியைத் தந்தருள்

௩௧. பீடு - பெருமை. ஆர் உயிர் - அரிய உயிர் சரண் -
புகலிடம்.

கைவிட்டால் நாயேனைக காப்பா ரொருவரில்லை
பொய்விட்டா போற்றும் புனிதனே—மையிட்ட
கண்ணா இருவர் கலந்த புத்தழகா
தண்ணூர் போளூரா தரித்தது. (12.15.)

மெய்யடியார் போல மிகநடிப்பேன மெய்யடியா
செய்யடிமைத தொண்டேதுஞ் செய்திலேன—பொய்யடியேன
உனனாட் கமலபத்த துள்ளிறையப் போளூரா
எந்நாட் கிடைக்கு மெனக்கு. (12.16.)

நோயுற் றடராமல் நொநதுமனம் வாடாமற்
பாயிற் கிடவாமற பாலியேன—காயத்தை
ஓர்நொடிகுள் நீக்கியெனை யொண்போளூரா ஐயாநின
சீரடிகீழ் வைப்பாய் தெரிந்தது. (12.17.)

கோது படாத குணஞான சாரமே
ஏது படிநே னிழைத்தாலுந்—தீ தாகக
கொள்ளாது போளூராக குமரவேள் நாயேனை
எள்ளாது காததாள் இனி. (12.18.)

12.15. தரித்தது - தாமதித்தது. (தரித்து கைவிட்டால் எனக்
கூட்டுக.)

12.16. செய்திலேன - செய்தறிந்திலேன. நாள் - அன
றலாந்த. உள் நிறைய - என துள்ளத்தில நிலைபெற.

12.18. கோது - குற்றம். சாரம் - கடல். படிநு - வருசகம்.
எள்ளாது - இகழாது.

மருளுடையேன செயதபிழை வண்போளு ஐயா
 அருளுடைய நீபொறுத்திங் காளாப—தெருளுடையாய்
 வேறு துணை காணேன வினையேன தனகூரிய
 ஆறு துணை ஆற னனம். (௩௭)

பஞ்சரத்தின் மூடிவைத்த பைகிளிபோல் நாயேனை
 அஞ்சிரத்தக கூட்டி லடையாதே—விஞ்சம்
 அருளொளியிற் சேர்த்தி யமு தூட்டி வைப்பாய்
 தெருளொளியே போளூரா தோந்து (௩௮)

எப்போதும் எனமுடியுன இனபத திருப்பாத
 மெய்ப்போதின கீழிருக்க வேண்டுமே—மெய்ப்போத
 வேதா வணங்கவருமீ வித்தகா போளூரில
 நாதா மயில்வா களு (௩௯)

கனறழைக்கு முன்னே கருதிவரும ஆப்போல
 நினறழைக்கு நாயேற்கு நேர்தோன்றி—ஒன்றி னுக்கும்
 அஞ்சாதே வாவென றழைப்பாய்தென போளூரா
 எஞ்சாத பேருளால் இன்று. (௪௦)

௩௭. மருள் - மயக்கம் வண் - வளம வாயந்த. தெருள் -
 தெளிவு. ஆனனம் - முகம

௩௮. பஞ்சரம் - கூடு. அஞ்சு இரத்தக்கூடு - சாக்கிர
 முதலிய ஐந்தவத்தைக ளமைந்த உதிரம் நிரம்பிய கூடு. விஞ
 சம் - மிகக. தோந்து - அடியவனாகத் தோந்து.

௩௯. போது - மலா. மெய் போத வேதா - மெய்ஞ்
 ஞானத்தை யடைய வேண்டிய பிரமன.

ஊழூக்கா ளாகி உறுபோக மேகருதிப்
பாழூக குழைத்த படிறேனை—ஏழூககுட்
போகா வகைபுரியாய் போரூரா பனனிர்ண்டு
வாகா வடிவே லவா

(சக)

ரண்டுலகில உனனை இணங்கறியா நாயேனை
ஆண்டருள்போ ரூாவேல் அரசனை—மாண்டு
பிறவாமல் உனறன பதப்பூப் பெருந்தேன
இறைவா எனககருள்நீ இன்று.

(சஉ)

வேண்டுறை

(சினன கட்டியம்)

சூராமுனிவர் உலகாபணி பாதா !
சுகசொருப நிசகலைவி நோதா !
பாஅறிவை அறியவருள் போதா !
பாவதிக சமரபுரி நாதா !

(ச஁)

சக. உறு - மிகக படிறன - வருசகன. ஏழூககுள் - ஏழூ
நாகங்கருக்குள். வாகா - புயங்களை யுடையவனை.

சஉ. இச்செய்யுள் சில பிரதிகளில் மிகுதியாகக் காணப்
பட்டவைகளு ளொன்று.

ச஁. நிசகலை - மெய்ஞ்ஞான நூல். பா அறிவு - சிவ
உணர்ச்சி போதா - ஞானனுக்கிரக முடையவனை. பாவு
அதிக - புகழில் மேம்பட்ட.

குறவர்மகள் தழுவுமணி மாபா !
 குலவுபரி பூரணசொ ஞாபா !
 நறவுபரி மளநிறையு நீபா !
 நயசமர புரிமருவு பூபா !

(சச)

நெட்ரே சூரசங காரா !
 நிததமிடு பச்சைமா யூரா !
 விட்டொளிநும் வச்சரகே யூரா !
 வித்தகர்து தித்தபோ ஞாரா !

(சரு)

குஞ்சர முகற்கினைய கோவே !
 கொஞ்சியுமை முத்தமிடு பூவே !
 தஞ்செனநி னைக்குமவா தேவே !
 தண்சமர நற்பதியில வாழ்வே !

(சசு)

ஆறுமதி சூடியருள் பாலா !
 ஆறவரு ளாறுமுக வேலா !
 தேறுகலை பேசுகுண சீலா !
 சீசமர மாநகரி லீலா !

(சஎ)

சச. குலவு - எங்கும் விரவிய. நறவு - தேன. நய-நனமை
 வாய்ந்த. பூபா - இறைவனே.

சரு. நெட்ரே - யாவருங் குறைகூற விளைககும். நிததம் -
 நடனம்.

சசு. குஞ்சரம் - யானை. கோவே - இறைவனே. தண் -
 குளிர்ந்த.

சஎ. ஆறு - கங்கை. மதி - சந்திரன். ஆற - அடியவர்
 துன்பம் நீங்க. தேறு - அடியவர் தெளிதற் கெல்லையாகிய.
 லீலா - திருவிளையாட்டை யுடையவனே.

தேவர்கள் மனோபயங் கரணே !
 சேவலங் கொடியாடு கரணே !
 மேவுசுங் குமவாச வரணே !
 வீறுசெம் போரிவாழ் பரணே ! (சஅ)

தெய்வசிந் தூமருவு தோளா !
 திவயமங் களநிலவு தாளா !
 பொய்வருந் தேவாமண வாளா !
 புண்ணியபோ ரூர்வருக னாளா ! (சக)

பலகலைப் பாவையந் துறைவா !
 பரமனுக குபதேச இறைவா !
 தலைமையிற் குறையாத நிறைவா !
 சமரநற் பதிமேவு பொறைவா ! (ரு௦)

மலயத்தின் முனிவனா ரியனே !
 மலமட்ட ஞானசூ ரியனே !
 தலமெச்ச மேவுசீ ரியனே !
 சமரப்பு ராதிவீ ரியனே ! (ருக)

சஅ. பயங்கரணே-பயங்குடியேறச் செய்தவனே. உரணே-
 திருமார்பையுடைவனே. செம்மை வீறு - நடுநிலைமை நிகரினறி
 வீற்றிருக்கும்.

சக. சிந்தூரம் - யானை. பொய்வரும் - ஒருகால் அழியும்.

ரு௦ பாவை - கடல். துறைவா - துறையா யுள்ளவனே
 நிறைவா - பரிபூரணனே. பொறைவா - சாந்தகுண சீலனே.

ருக. மலயம் - பொதிய மலை. ஆரியன் - குரு சீரியன் -
 சிறப்பை யுடையவன்.

ஐங்காற் கிளையமக மேரே !
 அம்புவிக கினிமைதரு சீரே !
 சங்கரக கீடவுளணை தாரே !
 தண்டமிழ்ப் போரிவரு காரே ! (ருஉ)

இமயமக ளுதவுகுண மலையே !
 இதயவனு பவமுரைசெய கலையே !
 சமயமுழு வதுநிகழு நிலையே !
 சனனகட லரைவாரும் வலையே ! (ருஊ)

நவவீரர் பணிபாத தேவே !
 நனிபூத கணநாதர் கோவே !
 தவமேவு பெரியோர்கள் வாழ்வே !
 தடமேவு போரிவாழ் காவே ! (ருச)

நீலகக லாபமயில் வீரா !
 நீபதது மாமலாகொள் தாரா !
 கோலத்தி யாககெம பீரா !
 கோதற்ற நாதபோ ளூரா ! (ருஊ)

ருஉ. தாரே - மலர் மாலையே.

ருஊ. உரை செய் - அனுககிரகஞ் செய்யும். கடல் அரை
 வாரும் - கடலிலமுந்தும் உயிர்களை வாரிக் கரையேறும்.

ருச. காவே - கற்பகச் சோலையே.

ருஊ. கோலம் - அழகு. தியாகம - கொடை.

வெடியத் தொனித்தசே வலனே !

மிசுகொக்கை அட்டவே லவனே !

படிமெத்த மெச்சபா வலனே

பரமற்கு ராதநா வலனே !

(௩௩)

கருணைதரும் ஆறுமுக மதியே !

கனதேவா சேனாதி பதியே !

தருணவள மாறாத நிதியே !

சமரபுரி வாழ்சுகோ ததியே !

(௩௪)

மாரவேள் வெரிடவரு சுந்தரா !

மாகர்கோ னுதவுதெய்வ சிந்தரா !

கோரூர்ப் பகையையடு தந்திரா !

கோதிலா ஆறுலிபி மந்திரா !

(௩௫)

கவலைவெயில் அறவீசு கனமே !

கருதடியா நசையான தனமே !

சிவனமரும அணை துயிலும் அனமே

திகழ்போரி அடைவோர்கள் இனமே !

(௩௬)

௩௩. வெடிய - அண்டமுகடு பிளவுபட. கொககு - மாமரம்.
அட்ட - பிளந்த. படி - நிலவுலகம்.

௩௪. தருணம் - பாலபருவம். உததி - கடல்.

௩௫. மாரவேள் - மனமதன். வெரிட - புறங் காட்ட.
மாகர்கோன் - இந்திரன்.

௩௬. கனமே - மேகமே. மரும அணை - மார்பாகிய
மெத்தை. அனமே - அன்னமே.

ஆசிரியப்பா

அறுசீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரியவநீர்த்தம்

(மட்டு விருத்தம்)

ஆதரவா யடியவருக கருள்சூரககும் ஐங்கரத்தேதான

அனபு கூர்ந்து

மாதவமே யெனவழைத்துப் புயத்தனைக்கத திருவுளத்து

மகிழுங் கோவே

ஏதமுறா தடியேனைக காததளிப்ப துனகடனும்

இசைப்ப தென்னே

போதமலர் கற்பகமே போரூர்வாழ் ஆறுமுகப்

புனித வேளே.

(சு 0)

மயக்கமிடர் காணாநின மலர்ப்பாதப் பேரொளியில்

வயங்கா நின்ற

இயக்கமறம ஆனந்தக கடல்படிவ தெந்நாளோ

ஏழை யேனே

நயக்குமணப் பைம்பூவே நாகாபர வியகோவே

நறவே காவே

புயற்கருணை பொழிதேவே போரூர்வாழ் ஆறுமுகப்

புனித வேளே.

(சு க)

சு 0. ஏதம் - குற்றம். கற்பகம் - கற்பக தரு

சு க. வயங்கல் - விளங்கல். நயக்கும் - யாவரும் விரும்பும்.

நாகர் - தேவர். பரவல் - வணங்கல் புயல் - மேகம்.

மங்கியமுற பவிததுமுழல வலலிடரிற் புகுதாமல
மதியி லேனை

இங்குனது பதநிழற்கீழ் வைத்தியே லுய்கேன்மற
றேழையேனே

கொங்கலரும பைங்கூந்தற குறமாதின கணவாஎண்
குணவா சூழந்த

பொங்கராளி பணபாடும் போளுவாழ ஆறுமுகப்
புனித வேளே. (கௌ)

இலலாதான வள்ளலா யுள்ளானே யிரவாமுன
ராதல போலும

நலலானே உனதுபதம விரும்பாதேன ஆயிடினும
நலக வேண்டுங்

கல்லாத புல்லியாபோல் தேகபோ கம்விரும்பிக
கலங்கா நின்ற

பொல்லாதேன பிழைபொறுககும் போளுவாழ ஆறுமுகப்
புனித வேளே. (கௌ)

ஊமாகண்ட கனவினைப்போல உரைப்பரிய சிவாநுபவம
உணரா நின்ற

காமருளு னிகளபரவும உனதுசே வடிநாயேன
காண்ப தெனரே

கௌ. மதி - அறிவு உயகேன - பிழைப்பேன. கொங்கு
அலரும் - மகரந்தம பரந்த. பொங்கர் - சோலை. அளி - வண்டு
கௌ. காமரு ; காமம + மருவு - விருப்பமிகக.

தேமருவு மலர்க்கூந்தல் தெய்வஇளம் பிடிநோக்கஞ்
 சேருந் தோளாய
 பூமகளுக தணிகாட்டும போரூர்வாழ் ஆறுமுகப்
 புனித வேளே. (க ச)

மடமைசெறி புலையேன மனந்திருத்தித் திருவடிகீழ்
 வைகக என்றுங்
 கடனுனக்கே யாயிருகக அடிக்கடியிங் குரைப்பதெனனே
 கடைய னேனே
 சுடரணைய செழுஞ்சூட்டுப் பல்பொறிச்செஞ் சிறைச்சே
 துவசத தோனே [வல்
 புடவியிடர் தீவிரத்தாளும் போரூர்வாழ் ஆறுமுகப்
 புனித வேளே (க டு)

(குறுங்கழிநெடிலவிருத்தம்)

இமயப் பிடிபா லுதவக கனிவா
 யிடவைத துமிழ்சிறுவா
 திமிரத திரளாம அசரக கொடியார்
 சிதையத தொடுமாயிலாய

க ச. பிடி - பெண் யானை அணிகாட்டும - பொலிவுதரும்.
 க. டு. சூட்டு - உச்சிகொண்டை பெற்றி - புள்ளி. சிறை -
 சிறகு. துவசம் - கொடி. புடவி - பூமி
 க. க. இமயப்பிடி - பார்வதி. உமிழ் - உண்டு தேகதிய.
 திமிரம் - அஞ்ஞானம். கொடியாரா - தீவினையாளா. அயில் -
 கூரியவேல்.

நிமலச் சுகபா ரணமெற் கினிநீ
 நிகழ்வுற் றினிதருளாய்
 சமரச் சிறைமா மயுரபுரியாய்
 சமரப் பதியானே.

(1 7)

கடவுட் பிடிகா னவாநற் கொடிசூழ்
 கனகக கிரியனவா
 மடமைச் சிறியேன் இடரைக களைவான
 வனசப் பரிபுரதாள்
 இடைவைத தினியாள் நடனச் சிறைமா
 மயிலுக கெழில்நிருபா
 தடவெற் பழகா தணிகைப் பதியாய்
 சமரப் பதியானே

(1 ௭)

நிகழ்குக் குடநீள் விருதுப் பரமா
 நிமலக குலமுருகா
 புகல்பற றிடநீ யலதெற் குளதோ
 புகழ்மிக குளகுகவேள்

சுக. நிமல சுக பாரணம - சுதத சிவானந்த போகம.
 சமர - போபுரியவல்ல மயுரம - மயில், பரி - சூதிரை.

சுஎ. கடவுட்பிடி - தெய்வயானையம்மையார். கானவா நற்
 கொடி - வள்ளியம்மையாரா. கனகககிரி - பொனமலை. அன -
 டுதத வனசம் - தாமரை. பரிபுரம் - சிலம்பு. எழில் - அழகு.
 நிருபா - அரசனே.

சுகஅ. குககுடம் - கோழி.

ககனச் சுராமா முனிவர்க் குழுமா
 நிலர்கைக் கணிசராணை
 தகரப் பெரியாய் அயிலவேற் படையாய்
 சமரப் பதியானே. (சு அ)

மனதிற் கினிதா நினைவிற் படிநான
 மயலுற் றிடருறவோ
 உனதற் புத்தாள பணியப் பெறவோ
 உரைசிற பரைகுமரா
 கனகப் பெருமால் வரைவிற் பரனார்
 கருதச் செவிபுகல்வோய்
 சனரைச் சுகவீ றிறவைத் தருள்வோய்
 சமரப் பதியானே. (சு கூ)

முமலக குழுவோ டியைபொய்க கடமே
 முடுகித தொடர்வுறவே
 சுமைமிக குறுவோன இடருற் றனனமா
 சுகமவைத தெனையினிதாள்

சு அ. ககனம - விண்ணுலகம். தகரம-யாடு.

சு கூ சிறபரை - பாவதி. மால்வரை - பெரியமலை.
 கருத - நன்குமதிக்க. சனர் - மக்கட் பிறப்பினர்.

எஃ. குழு - கூட்டம். கடம் - சரீரம். முடுகி - மிக்க
 விரைவாக. தொடர்வுற - நீங்காது எடுக்க.

கமலப் பதனே கனகப் புயனே
 கருணை திருமுகனே
 சமரக கணநா காகளுக கிறைவா
 சமரப் பதியானே.

(எ௦)

நிலவுச் சடை'பான உதவுத தமனே
 நிமலைக கெழில்மகனே
 உலகுக கரசே அமராக கரசே
 உயிருக் குயிரெனவே
 பலசொற் புனைபா அதனிற் புகழே
 பகாதற் கினிதருளாய்
 சலசத திருமான் இலகிக களிகூடா
 சமரப் பதியானே

(எக)

சுவளைக் கணிஞா குயநச் சியமா
 கொடுமைச் சிறியவனேன
 அவலக் கடையேன உனதற் புத்தாள்
 அடையக கருதுதியா

எ௦. கணநாகர் - சிவகணங்கள்.

எக நிமலை - உமாதேவி. சலசத திருமான் இலகி -
 தாமரை மலரில் வசிக்கும் திருமகளைப்போல் விளங்கி.

எஉ. கணிஞார் - கண்ணையுடையவா. குயம் - தனம் நச்
 சிய - விரும்பிய அவலம் - வீண்.

நவசித திரகேழ் ஒளிசுற் றியமேல்
 நடனக் களிமயிலோய்
 தவளகுகரியாய் பழனிக கிரியாய்
 சமரப் பதியானே.

(எஉ)

பொருநைக குலநீள் வரையில் தவமே
 புரிமெய்க குறுமுனிபால்
 இருளுக கொருசூ ரியனிற் குருவாய்
 எதிருற றருள்புரிவோய்
 மருளுற் பவவா ரிதியிற் புகுதா
 வகையெற குரைபுகலாய்
 தருணிச் சிறுவா வருணக குமரா
 சமரப் பதியானே.

(எஃ)

பால்மதி வேணியர் மாலதொழு நாயகா
 பரிவுன அருள்யானே
 தானவா வாவென அங்கை விரிததழை
 சகலக லைப்பிள்ளாய்
 தேனமலி சுவையென எங்குநி றைந்துள
 சிற்சக வாரியிலே
 யானமுழு குறுமொரு காலமும் உளதுகொல்
 அருள்போ ஞரானே

(எஃ)

எஉ கேழ் - நிறம. தவள கரி - வெள்ளை யானே; பிணிமுக
 மென்னும பெயருடையது

எஃ. பொருநை - தாமிரபர்ணி. குலம் - சிறப்பு. வரை
 பொதியமலை. தருணி - பாவதி. வருண - செந்நிறமுடைய.

எஃ. வேணி - சடைமுடி வாரி - கடல்.

மூபுரம் எரிகொள ஓர்நகை புரிதரு

முககணன் மடிமீதே

நூபுரம் ஒலிதர ஆடியனூணையடி

நோனமைத ருஞ்சிறுவா

மாபுர மூவகை மேலெழும ஒளியிடை

மனனுவ தெனறடியேன

ஆர்புரி நூலொளிர் மார்பக வேலவ

அருள்போ ருரானே.

(எரு)

நூல்வகி ரானவிடை மாதுமை மகிழ்வுற

நுவலரு மழலைமொழிப்

பால்வழி நாநனி பேசிய மூவிரு

பவளத திருவாயா

மால்வழி விவகிநன னூல்வழி செலுமுளம

மருவுவ லோசிறியேன

ஆல்வயின இலைசூயில் வோனமகிழ் மருமக

அருள்போ ருரானே.

(எசு)

எரு. துணை அடி - இரண்டு அடி. நோனமை - பெருமை.
மூவகை மாபுரம் - அக்கினி, ஆதிதத, சோம மண்டலங்கள்.
மனனுவதல் - நிலைபெற்றிருத்தல்.

எசு. நுவல் அரும் - சொல்லுதற்கரிய. நனி - மிகுதி
பாக. மால் - மயக்கம். மருவுதல் - பெருந்தல்.

பாவரு தொடையணி வோருளம் நாடிய
பாரிடை நீடுறவே
ஒவற வுதவுறும் ஆநிரு காமுள
உத்தம சிற்சொருபா
நாவுடன மனமிவை யாலுனை வந்தனை
நாயடி யேனசெயவே
ஆவரு வோனமக னாகிய வேலவ
அருள்போ ருரானே. (எஎ)

மூதொளி நீடிய கேயூ டப்பணி
முந்நான குறுதோளா
சீதள வானமதி போலுறும் ஆறு
சிறந்த முகத்தினனே
பாதகன எனமன னினனடி மன்னுறு
பானமையில் நண்ணுறுமோ
ஆதர வேயென தாருயிர் நாயக
அருள்போ ருரானே. (எஅ)

பணிபவா உளமுறும் இருளற ஒளிதரு
பரஅறி வுளரவியே
தணிமலை முதலிய மலைதொறும் நிலவிய
சசிபதி பணிபதனே

எஎ. பா வரு - பாடல்களா லாகிய. நாடிய - விரும்பிய
பொருள்கள். பார - பூமி. ஒ அற - நீக்கமினறி.

எஅ. மூதொளி - மிகக ஒளி. வால் - வெண்மையான.
பானமை - தன்மை. நண்ணல் - பொருநதல்.

எக. ரவி - சூரியன். சசிபதி - இந்திரன்.

கணிதமில் பிழைசெய்த கொடியனை நிலைபெறு
 கதிபெற நினைதிகொலோ
 அணிதிகழ் திருவா அயிலவ மயிலு
 அருள்போ ஞானே. (எக)

மினதிகழ் அம்புய லேமறை மீது
 விளங்குத செம்பொருளே
 என் துணை யே அடி யாரக கஞ்சம்
 இருந்தபெ ருந்தேனே
 நனகுறு போறி வேயரு ளேசுக
 மேயென நாயடியேன
 அனபொடு நினபத தாமரை நாநிற
 . அருள்போ ஞானே. (அ௦)

(அடைக்கலம்)

வேயே யனதோ ஞமைபுதவு
 மிளிர் பொற் கலசப் பாலுண்ட-
 தாயோய் இருகன னியாகணவா
 சோதி வேலா மயில்வீரா
 நாயேன இழைத்த பிழைபொறுத்து
 நளிந பாந் தரலவேண்டும்
 ஆயே யனைய போளரா
 அடியேன உனந் னடைக்கலமே. (அக)

எக கணிதம்இல -கணககில்லாத.
 அ௦. மின - மினனல். அக கஞ்சம் - இதய கமலம்.
 அக. வேய் - மூங்கில். தாயமை - பரிசுத்தம். நளிநம் -
 தாமரை. ஆய் - அன்னை.

மாண்டு டிறவா நெறியருளும்
 மனனா வானோ முதலெவரும்
 வேண்டும பொருளே பொய்யவனேன
 மெய்யாந துணையே நாயடியேன
 நண்டிங் கிழைத்த குற்றங்கள்
 எல்லாம பொறுத்தே எளியேனை
 ஆண்டு கொளல்வேண மெபோளார்
 ஐயா உனறன அடைக்கலமே. (அ௨)

கண்ணின மணியே உயிராகுயிரே
 கருமபின சுவையே பெருந்தேனே
 நண்ணுங் கதியே சுராபதியே
 நாதா அதிக சிவபோதா
 எண்ணும அடியாா பெருவாழ்வே
 எனனா யகனா கியதேவே
 அண்ணுங் கணியே போளாரா
 அடியேன உனறன அடைக்கலமே. (அ௩)

எழுகீர்க்கழ்நெடிலடியாசீரியவீர்த்தம்
 (பெரிய கட்டியம்)

பவளமலை உபயதிசை அருவிசொரி முறைகரட
 பரமவிப மகிழ்நைய கோவே !
 தவளநிற முளகவள கரியினமிசை சுரருலகு
 தழையவலம் வருமதிக தேவே !

அ௩. நண்ணும் - அன்பர்கள் அடையும. எண்ணும் -
 தியானிக்கும். அண்ணும - கனிந்த

அ௪. உபயம - இரண்டு. கரடம் - மதநீர். இயம் - யானை ;
 விநாயகர். அதிக - மேலான.

துவிதமய லறுமுனிவ ரெனுமளிகள் படியமிகு
 ஈகநறவு பொழியுமொரு பூவே !
 குவடிவகு குறவாதரு கொடியினொடு சூரபுரி
 குலவியருள் வரமுதவு காவே ! (அச)

பாவைமுக டெழுமுதய கிரணபரி தியினடன
 பாதமயின முதுகிலவரு தீரா !
 வீரவுபரி மளகுரவு கமமுபய சரணகலை
 விதரணிக புரணகெம பீரா !
 ஈரரசு சசியினொடு தருநிழலி னுறையமதி
 ஈமடவசு ராகளையடு வீரா !
 கரவுநெறி யறுமடியா கதியமுது பெறவுதவு
 கனசமர புரிநிலவு தாரா ! (அரு)

மறைகள்பல கலைகள்பல லிபிகண்முத லியவுதவு
 வளாசொருப நிசப்ரணவ வெளியே !
 முறைமைதரு சரவசர வுயிராகள்செயி ரறுபுவன
 முழுதுநிறை பரமசுக வெளியே !

அச. துவிதமயல் - ஆண்டான அடிமை யென்னும் மயக
 கம். குவடு - மலை.

அரு. பரிதி - சூரியன. குரவு - குராமலர். விதரணிக -
 வல்லவனே மதிசுமட - அறிவிலலாத. கரவு - வஞ்சம.
 உதாரா - கொடையாளனே.

அசு. லிபிகள் - பாஷைகள். செயிா - குறறம்.

கறைகளமுழு வஶுமுடுகி மிகவுநினை பவரிதய
 கமலமலா குடிபுகுதும் அளியே !
 பிறையறுகுநதியரவு சடிலமுடி யணிபரமா
 பிரியமுற வொருசொனமொழி கிளியே ! (அ)

இமயகிரி உதவுபிடி குடமுலையி னிடைபெருகி
 எழுமமுத வுததிசெறி வாயா !
 சமரவிர ணியவசுர னுடலமடு முகூகொளரி
 தகுமருக னெனநிலவு தூயா !
 அமராமுனி வரருகா நராககன மதியிவாகள்
 அடிபணிய வரமுதவு நேயா !
 திமிரதின கரனெனவு ளிருளிரிய வொளிசரண
 திரசமர புரிவருமு பாயா ! (அஎ)

வடவைவிழி பிறையெயிறு குடவயிறு தடியுதடு
 மலியலகை பசியையடு வேலா !
 அடியுநடு முடியுமரி அயனுமறி வரியசிவன
 அகமகிழ மழலை மொழிபாலா !
 நடனமிடு மயுரமிசை அடியர்நினை தொறுமவர்முன
 நகைமுகமொ டெதிர்கொள்குண சீலா !

அக. கறை - குறறம். சடிலம் - சடை.
 அஎ. உகூா - நகம். உரகா - நாகலோகததர். திமிரம் -
 இருள். தினகரன - சூரியன. இரிய - ஓட. திரம் - நிலையாக.
 அஅ. வடவை - வடவாமுகாககினி. எயிறு - பல. அலகை -
 பேய்

தடவரைகள் கிடுகிடுன உலகைவல நொடியில்வரு
சமரபுரி தழையவுறை லீலா ! (அஅ)

ககனமுக டளவிவரு கனகரீத நவவிளையா
கருதுபுடை வாமகிழு நாதா !

சகமுழுதும் அடுமசுரா குலமுழுது முடுகியடு
சமரகண ட்டுகளதொடு பாதா !

செககணக செககணக திகுதகு கு திகுதகு
திமிதியென நடனமயில் நீதா !

தகுகடவு ளிபமயிலகொ ளொருபதிரு புயமருவு
சமரபுரி தனிலுறுசவ வாதா ! (அக)

உத்திசுவ றிடவிடாசெய குவடுபொடி படவசுரர்
உடலகள்கிழி படவயில்கொள கரணே !

குதிகொளகரு ணையினிலகு வதனமுட னடியரொதிரா
குலவிவரு மினியகுண தரணே !

அதிகம்ருக மதபடி ர களப்பரி மளதொடைகள்
அணிகளிவை திகழ்புனித வரணே !

புதியபரி புரவொலிகள் கலகலென வருசாண
புகழ்சமர புரிமருவு பரணே ! (கூ0)

அக. நவஇளையா - வீரவாகு முதலியோரா. புடை - பக
மம். கணம - சிவ கணங்கள் நீதா - நீதியை உடையவனே.
சயவாதா - சவவாது பூசியவனே.

கூ0 குதிகொள - மீம்பட்ட. படிமம் - சந்தனக குழம்பு.

மலயநில வியமுனிவ னிடருத்தி யகலவவன
 மனநினைவு கொடுதழுவு கலனே !
 கலைகடெரி பலகையுறை புலவனுறு சிறையைவிடு
 கதிர்கொளயி லுடையதெய்வ குலனே !
 நிலைமைநெறி யுளதெரிவை முருகவென உரைதருமுன
 நிலவியவள் காமுதவ வலனே !
 தலைமைசெறி பிரமசுக மனுதினமும விளையுமொரு
 சமரபுரி மருவுகதி நிலனே ! (கூக)

மழையினில கியகருணை பொழியுமழ களிற்றதிக
 மடியினமிசை நிலவுகுல மணியே !
 உழையுமட லுறுமழுவு மிருகரனு மருவுசிவன
 உவகைகொடு தழுவுதெய்வ அணியே !
 கழைகள்சூழ மியவரையி லெயினாதரு முழைமனது
 களிபெருக நிழலுதவு கணியே !
 தழையுமிரு நிதியுதவு சமரபுரி யதனிலவரு
 தகைமைசெறி அடியாகுண குணியே ! (கூஉ)

கூக. மலயம - பொதியமலை கலம - மரககலம, கலைகள்
 தெரி பலகை - சங்கப் பலகை. புலவன - நககீரன. கதிர் -
 கிரணம். தெரிவை - ஒரு பெண். நிலவி - காட்சி தந்து. கதி
 நிலன - யோகூ வைப்பு.

கூஉ. மழவு - இளமை. அதிக - மேலான. குலமணி -
 மாணிக்கம். உழை - மான. அடல் - வலிமை. மழு - பாசு.
 அணி - ஆபரணம். கழை - மூங்கில். எயினர் - குறவர்.
 கணி - வேங்கைமரம்.

அரியமறை முடியிலுறை பரமசிவை யகமகிழ

அருகிலவரு தருணவள வருவே !

இரவுபக லனுதினமு முனாதயவி னினைபுமவா

இதயமல ரதனி லுறு ம்ருவே !

உருவெனவும் அருவெனவும ஒளியெனவும் வெளியென

உனலரிய பொருளுதவு குருவே !

[வும்]

தரணியென இருளகல அறிவுதரு சமரபுரி

தனி லுறையும் அமராபணி தருவே !

(கூரு)

அதிமதுர நறவுபரி மளமழகு நிழையுமறு

பதமுரலு மினியதொடை நீபா !

பொதியமலை உறையுமொரு குறுமுனிவ னிதயகுகை

புதையுமிரு ளறவொளிசெய் தீபா !

துதையும்கருக மதபடி ர களபபுள கித அருண

துதிசெயழ கொழுசுமணி மாபா !

ததிதிதிமி திமிதியென நடனமயின முதுகில்வரு

சமரபுரி தழையவுறை பூபா !

(கூசு)

கூரு. பரமசிவை - பாசத்தி. மரு - மணம். உனல் -
நினைத்தல். தரணி - சூரியன்.

கூசு. அறுபதம் - வண்டு. முரலும - ஒலிக்கும். துதையும் -
நெருங்கிய. புளகித அருண - அரும்பிய சிவந்த நிறமுடைய
வனே. பூபன் - இறைவன்.

பரிதிமர கதமலையின மிசையுதய மெனநடன
 பரதமயில் கடவுமிரு தாளா
 கருதரிய தவளகர மலையுதவு மொருவனிதை
 கனமகிழ்வு மருவுமண வாளா
 செருவிலசு ரரைமுடுகி அடுகனக வடவரைகள்
 திகழ்வதென நிகழ்பனிரு தோளா
 பெருகுவள மைகளுதவு சமரபுரி பணியுமவர்
 பிரமாச உணவுதவு கோளா.

(கூடு)

திடகரட மலைபிளிற் நொடியிலடு கரகமல
 திரிநயன அரணுதவும் உருவே
 வடகலைகள் முழுதுமள. விடுமதிக பிரமன்றி
 வரியபிர ணவமுரைசெய் குருவே
 இடருதவு பவவுததி சுவறநினை தருமடியா
 இதயமெழும் இனியசுக மருவே
 படிக்கனர் உரகாமுனி வரர்பரவு சமரபுரி
 பணியுமவா எணியதரு தருவே.

(கூகூ)

கூடு. பரிதி - சூரியன. * கடவும் - நடத்தும். வனிதை -
 பெண். செரு - சண்டை. கனக வட வரை - மேரு மலை.
 பிரமாசம்-சிவஞானம். கோளா - கொள்கையை உடையவனே.

கூகூ. திடகரடமலை - தாரகாசுரன். பிளிற் - கதற. பவ
 உததி - பிறவிக்கடல். படி - பூமி; இங்கே மக்களைக் குறிக்
 கிறது. உரகர் - நாக லோகத்தா.

கவலைபிணி மிடியிடாக ளறஅடியர் நிலைமைபெறு
 கதியினிகழ் வுறஅருள்செய கோனே
 உவரியென வொலிமலியு மசுரரெனு மதகரிகள்
 உருளஅயி லெறியும்'அரி மானே
 நவமருவு முனிவாசுரா உரகரெனு மினியபயிரா
 நலனமருவ அருள்பொழிமெய வானே
 குவலயமெ ணுறுசமர புரியிலுறை தவமுனிவா
 குளிரிதய கமலமுறு தேனே. (கூஎ)

மலையருவி தருமரவின மணியைஅன லெனவெருவு
 வனசராகள தரும்அரிவை மோகா
 தலைமைமக பதிஅமரா பரவஇர ணிபுவுலகு
 தழையஇப மிசைவருவை போகா
 விழையில்நவ மணிகள்கதி ரொளியினவெயில் விடுகடக
 மிளிருமொரு பனிருதிரு வாகா
 கலைமுழுதம அறிபெரிய அறிஞர்வள மையினாசெறி
 கனசமர புரிநாக ரீகா. (கூஅ)

அகமுநடு முடிவுமுறு திசையுமெழு புவியுநிறை
 அறிவிலெழு பரமசுக் நறையே
 தகுதிக்கு தகுதிக்கு தகுதிதரி கிடதிமிதி
 தகுதியென நடனமயில இறையே

கூஎ. மிடி - வறுமை. உவரி - கடல். அரிமான - சிங்கம்.
 நவம - புதுமை குவலயம் - நிலவுலகம்.

கூஅ. வெருவுதல் - அஞ்சுதல். அரிவை - பெண் ; வல்லி
 தேவியார். மகபதி-இந்திரன். இரணியம் - பொன். வெயில்-ஒளி.

பகாகலைகள் முழுதுமள விடவரிய மிகநுணிய
 படிநுளமு நுழைவரிய மறையே
 துகளகலு மறைமுனிவா அனுதினமு நெறியொழுகு
 துதிசமா நகரறிவின முறையே. (கூகூ)

சுருதிசுரு அனுபவமெய் யொருமையினி லெனைமருவு
 துகளிரிய அருளொளிசெய கண்ணே
 கருவிமுழு தையுநியதி களையுமவா பரவியடை
 கனபுரண அறிவுதிகழ விண்ணே
 இரவிசசி யனநயன இறைவாசெவி சூளிரவரும
 இசைதனாலு மிகுமொழிசெய பண்ணே
 தருணவள முருகசா வணசுமர எனுமொழிகள்
 தழைசமா புரியிலுறை தண்ணே. (க௦௦)

சுடரினொளி விடுசிகைகொள் பறவைவிரு துடையசுக
 தூகமயி லிறைவதெய்வ ராயா
 குடமுழவு முரசதிர அலகைபசி கெடஅசுரா
 குலமுழுதும் அடுமயிலகொள நேயா

கூகூ. பகர் - சொல்லும. துகள் - குறறம்.

க௦௦. விண் - சிதாசாமம். சசி - சந்திரன். தண்ணே -
 தண்ணளியே.

க௦க. சுடா - சூரியன். தூகம் - குதிரை. தெய்வராயா -
 தேவர்களுக்கு அரசனே. அலகை - பிசாசு.

படியிலுன தினியபுகழ் பரவுமவா சுகவுத்தி
 படியவினி தருள்தருமு பாயா
 தடமலரின ஒழுகுபிழி தவளவளை பருகியறு
 சமரபுரி யதனிலுறை தூயா. (க0க)

[கட்டிய மெனபது மன்னன கொலு வீற்றிருககையில்
 அம்மன்னன புகழினைச் சபையிலுள்ளோரா கேட்டு மகிழுக கட்
 டியக்காரன கூறும் புகழாரை. இங்கே வந்துள்ள கட்டியப்
 பாடல்கள முருகப் பெருமானுடைய புகழை அவனடியவர்
 இனிதெடுத்து இசைப்பன. இவற்றை உள்ளுருககத்தோடும்
 இசைப்போர அவ்வாண்டவனுடைய அருள் விளையாட்டிலே
 தோய்வா ; தோயந்து ஆடுவா. இவை, முருகக கடவுளுககு
 காவடி சமந்து வழிநடை கொள்வோரககும், அககடவுளுடைய
 கோயில்களிலுள்ள வீர முஷ்டிக ளென்னும் சேவகாகட்கும்
 பெரிதும் பயன்படும்.]

(அட்டகம்)

திருவும் வெளைமுள ரியினி லுறைதரு
 தேனு மாதவ ஞானமும்
 மருவ விழிவழி கருணை பொழிதரு
 மாகா சேவித மேகமே

க0க. பிழி - தேன. வளை - சங்குகள். உறு - உலாவும்.
 க0உ. திரு - இலக்ஷ்மி; பொருட் செலவம். முளரி -
 தாமரை. தேன - சரஸ்வதி, கல்விச் செல்வம். மாகா - தேவா.

உருவும் அருவமும் ஒளியும் இருளுமில்
 ஒன்ற தாமபொருள் என்றூநீ
 தருதி யென சூள நிறைய வளமுள
 சமர மாநகா வேலனே.

(க௦௨)

மதியும் அவமும் நதியும் இதழியும்
 வைத்த செஞ்சடை அததனா
 அதிக தயவுடன ஒருசொல் மொழியென
 அருள்செய பாகுரு தேசிகா
 விதியும் அறிவரு பாம சுகமதை
 மேவ இனியென ஆளுவாய
 ததிதி திமியென நடன மயில்வரு
 சமர மாநகா வேலனே.

(க௦௩)

அகில முறுசர அசர் மொடுபுறம
 அகமும் நடுமுடி ஆதியுந
 திகழு மொருசுக சொருப மாகிய
 தேவ னே அருள் நாடனே
 ககன பதிதொழும உனது பதமலா
 கடையன எனமுடி சூட்டுவாய்
 தகைமை செறிமறை யவாகள் புகழ்தரு
 சமர மாநகா வேலனே.

(க௦௪)

க௦௩. இதழி - கொன்றைமலர். விதி - பிரமன. மேவ -
 அடைய.

க௦௪. அகிலம் உறு - உலகிற் பொருந்தியுள்ள. ககனபதி -
 இந்திரன்.

அறிவொ டறிபவன அறிய வருபொருள்
 அடைய ஒருபொரு ளாகியே
 பிறிவு சிறி துமில் மவுன மாகிய
 பேச ருளுசுக மானவா
 நெறிகொள் உன தருள் உததி பெறவெனை
 நினை தி திருவுள மதனிலே
 தறுகண் அரவணி பரமன உதவிய
 சமர மாநகர் வேலனே.

(௧௦௩)

குறவா மடமகள் களப புளகித
 குடமு லேச்சுவ டணுகிய
 நறவு கமழ்தரு தெரியல் மாபுக
 நாய காகரு னாலயா
 உறவும் என துயா அறிவும் வளமையும
 உன து பரிபுர பாதமே
 தறையின உயிராவகை தழைய நிலவிய
 சமர மாநகா வேலனே.

(௧௦௪)

தெயவ சிந்தூர நயன இணைகுடி
 சேரும் ஏருறை செமபுயா
 மெய்வ முங்குகண் னாள நேநவ
 வீரா சேவித தாளனே

௧௦௩. தறுகண் - கோட்க்கண்ணையுடைய.

௧௦௪. தெரியல் - மாலை, தறையின - உலகிலுள்ள.

௧௦௫. மெய - உண்மைப்பொருள். கண்ணாளன - ஞானக்
 கண்ணையுடையவன்.

நெய்வழங்கயில் மனை எனனுளம்
நின்று நன்றருள் பாலியாய்
சைவ நெறியினர் உய்கு மனமகிழ்
சமர மாநகர் வேலனே.

(க0௭)

(குறுங்கழிநெடில்விருத்தம்)

பகலுடன இரவும் இடையினும் உனது
பாதப்பே ரொளியிடைப் புகுந்து
சகலகே வலத்தின தாககற அடியேன்
தகுசுகத் திருக்குநாள் உளதோ
ககனாதம் அராசே கதிதரு தருவே
காரணக் கருணைவா ரிதியே
மிகுகுணக குன்றே யதிவளப் போளூ
வீறிவாழ் ஆறுமா முகனே.

(க0௮)

உனதுதாய் உலக சராசர மெவையும
ஒருங்குடன பூத்தவள் உந்தை
கனபரி புரண சுகத்தன நினதமையன்
காரிய முதல்வன நினமாமன

க0௮. கதி - முத்தி. வீறி - நிகரின்றி.

க0௯. பூத்தவள் பெற்றவள். உந்தை - உனது தந்தை.

வனசுன தியாகள் பணிபதன் இவர்கள்
 வளனெலாம் உனகசூரித திதனல்
 வினவுசெல் வததுட் செல்வனநீ போரூர்
 வீறிவாழ ஆறுமா முகனே.

(௧௦௬)

அறுவகைத் தாயர் குடமுலை சுரப்ப
 அம்பிகை திருவுளங் களிப்ப
 மறுவறு கங்கைத தாய்நனி வாழ்த்தி
 வடிவெலாங் குளிர்ந்து பூரிப்ப
 நறைகமழ் வனச மாமிகண் களிப்ப
 நடந்தவ ரெதிர்வரு குருந்தே
 விறலுறு நினைவந் தடைந்தனை போரூர்
 வீறிவாழ் ஆறுமா முகனே

(௧௧௦)

மண்ணவர் பணிய இம்மையி லினபும்
 வானவர் பணிநதிட மறுமை
 நண்ணுறு மினபும் முனிவரர் அடியர்
 நனிதொழப் பாகதி இனபும்

௧௦௬. வனசன ஆதியா - இந்திரன முதலிய தேவர்.
 பதன - பாதமுடையவன். வினவு - கேட்கப்படும்.

௧௧௦ மறு - குற்றம். நறை - நல்ல மணம். வனசம் -
 தாமரை. மாமி - திருமகள். குருந்து - குழந்தை. விறல் -
 பெருமை.

௧௧௧. இம்மை - இப் பிறப்பு.

பண்ணுறு முனது பாதமீ தருமிப்
 பதந்தொழு வாரிடா கடந்தோரா
 விண்ணகர் வளமபோல் நண்ணுறும் போளூ
 வீறிவாழ் ஆறுமா முகனே

(ககக)

ஓதியும் உணர்நதுடி பிறாதமந குரைததும
 உளமுதல் தானடங் காந்
 பேதையிற பேதை யாரில ரொன்ற
 பெரியவா சொற்கிலக கானேன
 கோதறும் ஆறு கொடுமுடிப் பவளக
 குன்றமொத் திலகுட டழகா
 வேதகோ டங்களை முழங்கிய போளூ
 வீறிவாழ் ஆறுமா முகனே.

(ககஉ)

கடைபடும உலகப் பொய்யினை மெய்யாக்
 கருதினென கானலநீ ரொன்று
 மடமையாற் கருது மவனென இனியுன
 மலாப்பதச் சுகததையென றடைவேன
 தடவரைக குறவா குலததெழு வல்லி
 சாதகக கொடிபடா தருவே
 மிடலெழு தோகைப் பாகனே போளூ
 வீறிவாழ் ஆறுமா முகனே.

(ககங)

ககக. ராதரும - தநதருளும.

ககஉ. உளமுதல் - மனம் முதலிய காரணங்கள்.

ககங. மடமை - அறிவில்லாமை. தடவரை - பெரியமலை.

மிடல் - வலிமை. தோகை - மயில்.

மலஇருள் தூரக்கும் ஞானசூ ரியனாய்
 வந்தநின் மகிமையை அறியாப்
 புலையரிற் கடையே னெனினுமென பிண்டையப்
 பொறுப்பதுன பொன்னருட் கியல்பாங்
 கலைமுகம் புகழுங் களிற்றுறு துணைவா
 கடவுள்யா னைககுநற் கணவா
 விலகிவில் உமிமும் வேலவா போரூர்
 வீறிவாழ் ஆறுமா முகனே. (ககச)

நல்லவ ரெனினநீ புரியருட் குள்ளம்
 நைநதுநெக குருசுவர் அனபாய்ப்
 புல்லியே நதனின் மகிமையை அறியாப்
 புலையனென உயடநாள உளதோ
 வெல்லுமம மதத்து வாரண முரித்து
 வீட்டிய முககணன புதலவா
 ஒல்லைவாந தகரப் பரியனே போரூர்
 உத்தமா சததிவே லவனே. (ககடு)

காமவேள கணையால் உளங்கலங் காதுன
 கனைகழற் கமலததா ளிருந்த
 சேமவா னந்த வாரிதி படிந்து
 சிறியனென வாழுநாள் உளதோ

ககச. தூரகம - ஒட்டும. விலகி - விட்டுவிட்டு. வில்
 உமிமும் - ஒளி பரப்பும.

ககடு. புல்லியேன - சிறியேன. வாரணம - யானை. வீட்
 டிய - கொன்ற ஒலை - விரைந்து. வாம் - தாவிச்செல்லும்.

ககச. கனை - ஒலிகம. கழல் - வீரகண்டை. சேம
 ஆனந்த - நித்தியானந்த.

பூமணம் வீசங் கூந்தலங் கவுரி

பொருப்பன தனத்தமு துண்டோய
ஒமெனும் பீதத்தின அருத்தமே போளூர்
உத்தமா சத்திவே லவனே.

(ககசு)

நினதருட் பாத நினைதொறும் அடியேன
நினைப்பொடு மாறுகொண் டெழுந்த
மன அழக கதனல் வாடினேன அதனை
மாற்றிநின அருள்சுரந் தளிப்பாய்
கனைகடல் குமுறக குலவரை அதிரக்
கனவொலி கூவுசே வலனே
உனலருந் தவத்தோர் பரவிய போளூர்
உத்தமா சத்திவே லவனே.

(ககஎ)

வாககொடு மனமுங் காயமா தொழிலும்
மனனுறு நின்னருட் காக்குந்
தேக்குறும் அனபர் போலலாச் சிறியேன
செய்பிழை பொறுத்தினி தளிப்பாய்
ஆக்கமெய்ஞ் ஞானங் குறுமுனிக் குதவும்
அருட்குர வாசிவ யோக
ஊக்கமே தழைத்தோர் போற்றிய போளூர்
உத்தமா சத்திவே லவனே.

(ககஅ)

ககஎ. அழுசகு - அறியாமை குலவரை - பெரியமலை.

ககஅ. மனனுறும் - பொருந்திய. தேக்குறும் - மிக்க.

குறுமுனி - அகத்தியன். குரவன - ஆசிரியன்.

மகவினைத் தாதை இனிமைகள் காட்டி
 மடித்தலத திருத்துதல் போல
 அகமதில் இனபு காட்டினித் தாட்கீழ்
 அடியனை அசைவற இருத்தாய்
 ககணவா னோக னெனும்பயிர் தழைப்பக
 கடியசூக களைகளைந் தருள்வோய்
 உகலரு வளங்கள் திகழ்திருப் போளூர்
 உத்தமா சத்திவே லவனே.

(ககக)

பித்தனைன எனினும் பேயனைன் எனினும்
 பிழைபுரி பாவியேன எனினும்
 அத்தனை எனைநீ அளிககுதல் கடனை
 அறனெலாம் ஒருருக கொண்டோய
 கொத்தலா நீபத தொடையணி மாபா
 சூமரநா யகவெனக குறுதாய
 ஒத்தவா முத்தர் பற்றிய போளூர்
 உத்தமா சத்திவே லவனே.

(கஉ௦)

பயனில மொழிந்தும் பலதொழில் புரிந்தும்
 பரவையில் திரையென நினைந்துங்
 கயவரிற் பொழுது போக்குற துனது
 கமலத்தாள் நினையவே தருவாய்

ககக. மகவு - குழந்தை. தாதை - தந்தை. உகலறு -
 நீங்குத லில்லாத. திகழ் - விளங்கும.

கஉ௦. அளிககுதல் - காததருளுதல்.

கஉக. திரை - அலை. கயவரின - கயவனூர்ப்போல.

இயலிசை அருண கிரிப்பெயர் நாதன
 இயம்புபா மாலைசேர் புயத்தாய்
 உயுநெறி அடியேற் குதவிய போரூர்
 உத்தமா சத்திவே லவனே.

(கஉக)

கமலநான முகவன ஒதிய வேதக
 கனமுக வுரைதினம் புகழும்
 விமலமெயரு ஞானக களிற்றி னுக கிளைய
 வீறுபன னிருபுயத தழகா
 திமிர அஞ் ஞானக களிற்றினைத் துணிததென்
 சிநதையிற் புகுந்தருள் புரியாய
 தமரநீர் ததும்பும் வயல்செறி போரூர்ச்
 சரவண பிரணவப் பொருளே.

(கஉஉ)

இராவொடு பகலும் எழிலுறு சமாதி
 இயல்பொடு கூடிவீட் டிருந்து
 வீராவுபே ரினப அமுதயின றடியேன
 வினை ததுயா மறககுநாள உளதோ
 அராவணி வேணித் துகிரககொடி படரும்
 அருட்கடற பிறந்த ஆரமுதே
 தராதல முழுதும் புகழ்திருப் போரூர்ச்
 சரவண பிரணவப் பொருளே.

(கஉங)

கஉக. உயும - பிழைககும.

கஉஉ. கமலம - தாமரை. வேதமுகவுரை - பிரணவம்.
 தமர - ஒலிககும்.

கஉங. வீராவு - கலநத. அயினறு - உண்டு. துகிர்க்
 கொடி - பவளககொடி. தராதலம் - பூமி.

ஒருபொரு ளிடத்தும் விழைவொடு வெகுளி
 உருதெலாரு சமமதாக் கண்டுன
 திருவடி நிழற்கீழ் அசைவற் இருந்து
 சிறியனேன் எனறிளைப் பறுவேன்
 அருள்நனி சுராகும் பனிமலைப் பிறந்த
 அங்கொடி தந்தசெங் கணியே
 தருணமா ருத முருகனே போரூாச்
 சரவணா பிரணவப் பொருளே. (கஉ௪)

கலைபுகழந் தோதுங் கறபெலா நிறைந்த
 கன்னியர் இருவாபால் மகிழ்
 நிலைபெறு மயூரப் பரிமிசைத் தோனறும்
 நிறைபரி பூரண சுகமே
 இலையுள தெனனும் இரண்டுமத் தியத்தி
 னெழுசொரு பததெனை இருததாய்
 தலைமைகொள் தவத்தோர் நிலவிய போரூாச்
 சரவணா பிரணவப் பொருளே. (கஉ௫)

இருளை விட் டெனை நீ யெடுததநாள் முதலா
 இனறுகா றுறுபிறப் பிறப்பில
 உருளெனச் சுழன்றேன இங்கினி தமையும்
 உயர்பரி பூரணத திருததாய

கஉ௪. விழைவு - விருப்பு. வெகுளி - வெறுப்பு.

கஉ௫ பால் - பக்கம். நிலவிய - நிலைபெற்று விளங்கும்.

கஉ௬. உருள் - சக்கரம்.

மருமலி நீபத தார்புனை மாபா
 வானவர் சேவித பாதா
 தருமலி கரத்தேதார நிறைநீருப் போளுாச
 சரவணா பிரணவப் பொருளே.

(கஉசு)

மனவமூக கனைதது மாறிநின மலமா
 மனததனாய் நசைசின மறந்து
 கனபரி புரண சுகககடல் படியுங்
 காலமுரு சிறியனேற குளதோ
 உனலரும் பொதியத துறுகுறு முனிவன
 உளமகிழ்ந் திறைஞ்சுபொற் சரண
 தனபதி அளகை வளனுறு போளுர்ச்
 சரவணா பிரணவப் பொருளே.

(கஉஎ)

நெஞ்சகத் துளளும் புறனுமாய நிறைந்த
 நினபரி புரண நினைந்து
 வஞ்சகச் சகப்பொய யனைததையு மறந்து
 வாழுநாள் எந்தநாள் அடியேன
 செஞ்சடைக குழகன அஞ்செவிக கமுதாத
 திகழமறை முடிவினைப் புகனளேய
 தஞ்செனப் பணிவேர்க கருளதரும போளுாச்
 சரவணா பிரணவப் பொருளே.

(கஉஅ)

கஉசு. மரு - வாசனை. தார் - மாலை. தருமலி கரத்தே
 தோர் - இரப்போர்க்கு இலலை எனனது கொடுககும்
 கைகளை உடையவா.

கஉஎ. நசை - விருப்பு. சினம - வெறுப்பு. இறைஞ்சு -
 வணங்கும். தனபதி - சீபேரன.

கணப்பொழு தெனினு மறககிலா தென்றுங்
 கனபரி பூரண அறிவிற்
 பிணக்குறு மனமும் அவித்தையுங் கடந்து
 பேதையேன கலக்குநாள் உளதோ
 மணத்தசெங் கமுநீர் மாலைதாழ் புயத்து
 வள்ளலே உள்ளூவோக கமுதே
 தணப்பருங் கருணை தருந்திருப் போருர்ச்
 சரவண பிரணவப் பொருளே.

(கஉக)

அரையன நூல் முறையே புரியினும் அரையன
 அருள்சுதன தன துளப் படியே
 விரைவுடன புரியும் அஃதுபோல் ஈசன்
 வினைவழி புரியினிற போற்றுந்
 திருஅடி யவரைத் தீவினை தெருது
 தீர்க்கநிற் கேவருங் கண்டாய
 தருமலி புளினை திளவளை தவமுரு
 சமரமா புரியுறை குகனே.

(கஉ௦)

கஉக. அவித்தை - அஞ்ஞானம். உள்ளூவோர் - தியா
 னிப்பவர். தணப்பரும் - நீங்குத லில்லாத.

கஉ௦. அரையன - அரசன். சுதன - புதல்வன். தெருது -
 தங்கவொட்டாமல். நிற்கே - உனக்கே. தரு-மரங்கள். புளினைம்-
 மணல் திட்டை. இளவளை - சிறியசங்குகள்.

வடகலைக் கடலுந் தெனகலை கடலும
 வருதிரைக் கடலுமுண் டிருந்த
 திடமுறு முனிவன இடர்ககட லகற்றச்
 சிற்சுகக் கடலளித தவ்வே
 அடியவா துயர முறினஇளங் கனடூக
 காணென வருவதுன அருளாந்
 தடமலாப் பிரசஞ் சங்கினவாய் ஒழுக்குஞ்
 சமரமா புரியுறை சுகனே.

(காடக)

விண்குடி யேறச் சூர்நகா ஓட
 விழிசிவந தனபரா னவர்க்குக்
 கண்குடி யிருந்த மணியென அறிவில்
 கதியினைக காட்டுசெம் பொருளே
 எண்பெறும் அடிமை படைத்தவ ராளவ
 தியல்பதாம இசைப்பதென அடியேன்
 தண்சதை மாடங் கயிலைபோல விளங்குஞ்
 சமரமா புரியுறை சுகனே.

(காடஉ)

மருளனை அளிக்கத தொடங்கினேன் அவன்றன
 மனமொழி மெய்களில் நிகழுந்
 தெருளறு செயலை நோக்கிடான அதுபோல்
 சிறியனை அளித்தலுன கடனே

காடக வடகலை - சம்ஸ்கிருதம். தெனகலை - தமிழ்.
 பிரசம் - தேன.

காடஉ. சதை - சுண்ணச்சாந்து. மாடம் - மாளிகை
 காடஉ. அளிக்க - காப்பாற்ற. தெருள் அறு - தெளிவற்ற.

இருளற வீசஞ் சடாவிடு வடிவேற
கிறையவா குறுமுனி குரவா
கருடவா கனத்தோன மருகனே போரூர்க்
காங்கெயா தேங்கொளி மணியே.

(காடா)

இரவொடு பகலும் இரவொடு பகலகள்
இன்றிய வீட்டினி திருந்துன
குரவணி பாத கமலமீ தெழுந்த
குளிர்நரா வெள்ளமென றடைவேன
மாகத வொளியேய பருமயி லேறு
மன்னவா எனனுயிராத துணைவா
கரவறும் உளத்தோர் நிலவிய போரூர்க
காங்கெயா தேங்கொளி மணியே.

(காடா)

மனநினை வனை சதும் ஒழிந்துமு டமும்போய்
மனனுநின் னருளொளி புகுந்தாங்
கினன்ற வயிரக கிரியென அசைவற
றிருககுநா ளெந்தநாள அடியேன
நனைமலாக கூந்தல கவுரிகண் டெப்ப
நகைமுக மலாந்தெதிர வருவோய
கனவினரு சுரந்து பொழிதிருப் போரூர்க
காங்கெயா தேங்கொளி மணியே.

(காடா)

காடா. இரவொடு பகலும் - எப்போதும். இரவொடு பகல்
கள் - சகல கேவலங்கள். நரா - தேன. ஏய் - வீசம். கரவு -
வஞ்சம்.

காடா. இன்ன - சூரியன். நனை - தேன நிறைந்த. கனவி
னம் - மேகங்கள்.

டுக

ஆடக வரைமேல் துருவீனப் போல
ஆணவ திமிரநீத திருந்த
வீடகம புகுந்திங் கசைவற இருக்க
வினையனேற் கெனறநுள் புரிவாய்
ஏடகக் கூந்தல் கன்னியா இருவர்க
கிசைந்துள கணவனே கமலக
காடக மலர்ந்த வாவிசூழ் போரூக
காங்கெயா தேங்கொளி மணியே.

(கநக)

மாண்செறி அடிபார் வேண்டிய வரங்கள்
மாறிடா தளித்திடு முனைப்போல
காண்கிலேன ஒருதே மூன்றுல கிடத்துங்
காட்சியாற் கேள்வியால் தமிழேன
சேண்படு முகிலான மழைவரு வித்துச்
சிறுறுயிர காததினி தளித்தாய்
கோண்படு சங்க முழங்குறு போரூக
குமரனே அமராநா யகனே.

(கநஎ)

கநக. ஆடகம - பொன. வீடகம - மோட்சவீடு. ஏடு -
மலர். காடகம - காடு. வாவி - தடாகம்.

கநஎ. மாண் - பெருமை. சேண்படு - ஆகாயத்தில் பா
விய. முகில் - மேகம். கோண்படு - வளைந்த வடிவினையுடைய.

தடவரைப் பிறந்த நதி அராச் சென்று
 தணகடல் படமுடி மீது
 சுடர்விரி உதய கதிர்மணி விளககுஞ்
 சுந்தரப் போரிவேல் இறையே
 மடமையின றடியேன உனதருள் அமிாத
 வாரியில் மூழ்கிட நினையாய
 குடமுனி சிவந்த சடைமுடி யிவார்ந்த
 குரவணி சரணவா ரிசனே.

(காட அ)

நல்லினம் உனது திருவடி விடயம்
 நாடுறு பொறியுடல் கரணம்
 புல்லிய இனமென றறிநதஃ தடைந்து
 பொருந்துமற் றிவைவிட அறியேன
 கல்வென இழியுஞ் சாரல்பாய் அருவி
 காழ்கில் திரள்மலை காட்ட
 மல்அலைக் கடலசங் கினமலை காட்டி
 மலிசம ராபுரிக குகனே.

(காடக)

காட அ. நதி அரா - நதியாகிய பாம்பு. குடமுனி - அகத்தி
 யன. இவார்ந்த - விளங்குகின்ற. வாரிசம - தாமரை.

காடக. புல்லிய - தீய. அஃது - அந்நலலினம். கல்வென -
 கல்வெனனும் ஒலிககுறிப்பு. காழ் - சேகுபற்றிய திரள் மலை
 காட்ட - மலைபோலத் திரட்டிக காட்ட. மல - வுனமை மிகக.
 மலி - வளமை மிகக.

கொங்கையங் குவடு மார்பிலூ திருவக
 கொடியிடை மகளிரைத் தழுவி
 வெங்கனல் மெழுகாய் உருகிடும் உளத்து
 வினையனேன உய்யுநாள் உளதே||
 திங்களங் குழவிச் சடையவன புயத்துன
 திருவடிக் கமலமும அவன்பால்
 மங்கைதன தன ததுன குமுதவாய் மலரும
 மலிசம ராபுரிக் குகனே.

(கசு௦)

பிறப்பறு வீட்டுந் பவமெனக கருளிப்
 பிறங்குசிற் சுகஅமிர் தருத்தி
 ஒறுககுமென போதம் அனைத்தையும் அறுத்திங்
 குலகியல உணர்வெலா மறைத்து
 விறல்தகும் உனது திருவடி விளக்கி
 மேனமைஐந் தொழிலிவண் புரிவாய்
 மறைக்குரி யவனாள் இனிப்பிறப் பறியார்
 மலிசம ராபுரிக் குகனே.

(கசுக)

கசு௦. குவடு - சிகரம. மலி - விளங்க வினையாடுகின்ற.

கசுக. பிறப்பு அறு வீட்டு உற்பவம் - இனிப் பிறவாத
 முத்தி வீட்டில் வாழும் பிறவி. பிறங்கு - விளங்கும். அருத்தி -
 ஊட்டி. ஒறுக்கும் - எனனை வருத்தும் விறல் - வெறறி
 மறைக்கு உரியவன - பிரீமன. மலி - நிறைந்த.

உருமென எயிறு கடித்திதழ் மடக்கி
 உழல்விழி பொறிபட விழிதது
 வெருவரு தோற்றக கூற்றுவந தடநீம்
 வேலைஉன பாலெனை அழையாய்
 பிரசவண் கடம்பு செறியும்உன புயததுப்
 பிறங்குறு குறமகள் விழியும்
 மருமலர்க் கூந்தல் இளம்பிடி விழியும
 மலர்சம ராபுரிக குகனே.

(கசஉ)

கண்ணிவாய் இரையை அருந்திடப் புகுந்து
 கடுஞ்சிறைப் பறவைசிக குறல்போல்
 பெண்ணுறு மினபங் கருதியான மாயப்
 பிறப்பிடை அகப்படு கினறேன
 நண்ணுகண் மணியே தண்கடல அமிரதே
 நற்கதிச் சுவைதரு கரும்பே
 மண்ணுறு மணியே வடித்தவே லரசே
 மலிசம ராபுரிக குகனே.

(கசந)

கசஉ. உரும் - இடி. எயிறு - பற்கள். வெருவரும் -
 யாவரும் அஞ்சம. கூற்று - இயமன். அடரும் - நெருககும்.
 வேலை - பொழுது. பிரசம் - தேன.

கசந. கண்ணி - வலை. நண்ணு - பொருந்திய. மண்
 ணுறு - அழகமைந்த. மலி - செல்வமிகக.

பிணியுடல் வெறுக்கேன பெண்சுக மறுக்கேன
 பேணுமஊ நெறுக்கிலேன நினருட்
 கணியநல் லடியாக கனபுசெய திடிவேன
 ஆதனேன ஏதமென றறுமே
 கணிபடு நறும்பூஞ் சிறுகுவை யதனைக
 கானபுலிக குருளையென றஞ்சி
 மணிபடு மானகன றிரிதரு சாரல
 மலிசம ராபுரிக குகனே.

(கசச)

பொறிவழி விடயம் அறிநன வதனிற்
 பொருந்திய வாதனை மிகவுரு
 செறிதரு காரண நானகுறுங் கனவில்
 தியங்கிமற நிலையெலாம இறந்த
 நெறியறம அவிததை இருளுறுரு சுழுத்தி
 நிலையினில அறிவறத சூயினறு
 மறுகுறு கினறேன எனறுனை அடைவேன
 மலிசம ராபுரிக் குகனே.

(கச௫)

கசச. பேணும் - விரும்பும் அணிய - உரிமை பூண்ட.
 ஆதன - அறிவில்லி ஏதம - குற்றம். கணி - வேங்கை மரம்.
 கான - காடு. குருளை - குட்டி. இரிதரும் - மயங்கி உழலும்.
 கச௫. நனவு - சாககிரம். வாதனை - ஐம்புல வாசனை.
 காரணம் நானகு - மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம். அவிததை -
 அஞ்ஞானம். மறுகுறல் - உழலல்.

குறுமைசோ வடிவும் நெடுமைமா தவமுங்
 கொண்டுதென மலையுறை முனிககு
 மறைமுடி விருந்த விளக்ககத் தேற்றி,
 மருளிருள் துமிததசற் குருவே
 சிறுமையே புரியுங் கொடியனை ஆள்த
 திருவுளத தடைத்திடு கண்டாய
 வறுமைதீ தறியாரா களிப்புறு மாடம்
 மலிசம ராபுரிக குகனே.

(கசசு)

(சந்தக்கழிநெடில்விருத்தம்)

கருணைப் பெருநற விருபுற னொழுகிய
 காரண மலைமகி முந்துணைவா
 முரணுற நிடுமல இருளற ஒளிதரு
 முளரிநி கர்த்ததி ருத்தாளாய்
 தெருளுற் றிடுபே ரினபக கடலிடை
 சிறியே னுறவைத் தினிதாளாய்
 தருணச் சுந்தர மாரு திலகிய
 சரவண சமரப் பதியானே.

(கசஎ)

கசசு மருள் - அஞ்ஞானம். துமிதத - ஒட்டிய

கசஎ. காரணமலை - விநாயக்ககடவுள். முரண் - வலி.

தருணம் - இளமை.

பொதியக் குறுமுனி மதியில் தழுவிய
 பூரண னேபுகழ் காரணனே
 விதிபுத் தியிலநி வருமெய்த் பொருளினை
 விமலற் குதவிய நாயகனே
 கதியெற் குனதிரு பதமுற் றெனைவிடல்
 ககனத் தவரமு துறைகீரோ
 ததியில் துயில்பவன மருகச் சிறுபிளை
 சரவண சமரப் பதியானே.

(கசஅ)

புனநற் குறமகள் விழியினை களிபெறு
 புனைமலர் நீடத் தார்மார்பா
 மனநற் கமலம திடைதிரு வடியினை
 மருவத் திருவுளம் வைததெனையாள்
 கனகுக் குடவிரு துடையவ விடைவரு
 கடவுள்பு யத்தனை மிசைவளர்வோய்
 தனதத் தனவென நடமயில் மிசைவரு
 சரவண சமரப் பதியானே.

(கசக)

மதியொத துளமுக மடவார் இருபுடை
 மகிழ்வுற நிகழ்வுறும வடிவழகா
 அதிகப் பெருவளம் அடியவா பெறவருள்
 அம்புய மலரன செங்கரனே

கசஅ. விதி - பிரமன கீரோத்தி - பாற்கடல்.

கசக. மருவ - பொருந்த. விடை - இடபவாகனம.

கடு௦. அம்புயம் - தாமரை.

துதிபெற் றுளசுக சலதிக் கிடையதி
 சுமடனை வைத்திட நினைதிகொலோ
 ததிதித திமியென நடமயில் மிசைவரு
 சாவண சமரப் பீதியானே.

(கடு௦)¹

கலகப் பிணிவிழி அரிவையர் கிறிசெறி
 கலவியை நலனென நனிநாடிப்
 பலகற் பனைநினை மனமற நின தருள்
 பாலித் தடியெனை ஆளுதியே
 உலகிற் பெரியவா பணிதரு பரிதியின
 உம்பர்கள் சும்பிடு நெடுவேலோய்
 தலைமைப் புகழ்பெறும் ஆறிரு காமுள
 சாவண சமரப் பதியானே.

(கடு௧)¹

கடகத் தணிமணி மசூடச் சிரமணி
 கதிரொளி வீசத் திசைதோறும்
 நடனச் சிறைமயில் மிசையுற் றடியர்முன்
 நளின த திருமுக மலாவோனே

கடு௦. துதி - புகழ். சலதி - கடல். சுமடன் - அறிவிலி.

கடு௧. அரிவையா - பெண்கள். கிறி - பெயர். நனி -
 மிகவும்.

கடு௨. அணி - பதித்திருக்கும் மணி - இரத்தினம். நளி
 னம் - தாமரை.

௫௯

மடமைச் சிறியனுன அருளைப் பெறநீனை
வனசத திருமயில் மருகோனே
தடவெற் பெனவளா தவளக களிறிவா
சரவண சமரப் பதியானே.

(கருஉ)

அறமிக குளஉள முடையவர் மகிழ்வுற
அவரெதி நுறவரும ஒருநீதான
மறமிக குளசிறி யவனே நெதிருற
வருநா ளொருநாள உளதுகொலோ
திறமிக குளசூ மார்பூ நிருவச
செஞ்சுடர் நெடுவேல் விடுவோயே
தறுகட் புலியத ஞடையவ னுதவிய
சரவண சமரப் பதியானே.

(கருங்)

எண்சீர் கீர்கழ்நெடிலடியாசீரியவிநுத்தம்

(வண்ணததாழிசை)

இந்திரப்பெய நுடையானமுத லெவருஞ்செறி வளனுக
கிடையூறுகள் வாராவகை யெணிமுறபணி களிநெறன
சிந்தைத்பரிய எனகண்சிறு பிள்ளாய்வரு கெனறே
திருமார்பிறு கப்புல்கிய தெயவச்சிர மணியே

கருஉ. வனசத திருமயில் - இலக்ஷுமி.

கருங். மறம் - பாவம் அதள் - தோல்.

கருச. எணி - எண்ணி, புல்கிய - தழுவிய.

அந்திப்பிறை முடியானரு ளின்பககனி நினைவந
 தண்டிப்பணி தொண்டாககினி யருளுமபடி நினையாய்
 சந்தப்பொழி லிடைவெற்பன தந்திககளி றுலவுந்
 தண்சாரனம ணஞ்சூழ்திரு சமராபுரி யானே. (கருச)

வேயெனறுறு தோள்மாதுமை வெற்பன்னத நததின
 மிசையூறரு விப்பாலினை மிகவுண்டுக ளிதத
 வாய்குங்கும வாசந்தரு வளளாலெனை விள்ளா
 வகையாளுநி னககோதுகைம் மாறுஞ்சிறி துளதோ
 நாயொனறுவ ளாததோனவிட நாடானது போலும
 நல்லோக ளடைந்தேதாக்களை யெள்ளாரது போலுந்
 தாயொன்றிய சேயைப்புடை தள்ளாள்து போலுந்
 தமிழேனைவி டேலண்டினன் சமராபுரி யானே. (கருரு)

ஓதுங்கலை யாவுமமன மோடாதுநி றுத்தி
 உனபாதநி ழற்கீழுற லுயர்நனகென வோத
 வாதஞ்சொலி யேதஞ்சொலு மனமோடுசு ழுனற
 மதியினறிய சிறியேனுனை வந்தண்டுவ தெனரோ

கருச. அந்தி - மாலைப் பொழுது சந்தம் - சந்தனமரம்.
 தந்தி - தந்தம்.

கருரு. உறு - அமைந்த. வள்ளால் - வள்ளலே. விளளா
 வகை - கைவிடாதவகை. தமிழேனை - துணையில்லாத எனனை.

கருரு. ஏதம் - பழி.

தீதினறிய குறநாயகி சேருந்திரு மாபா

சிவனாதரு குமராவுமை சிறுவாஅரி மருகா
தாதொன்றிய வனசத்தட மீதொன்றிய எகினந்

தண்மரலையில வணகாவடை சமராபுரி யானே. (கருசூ)

ஏலும்மன மோடிப்பொருள் யாதொன்றினை நாடி

இசையுமபொழு தேனுமமதை எண்ணுதுவி தெதுன
வேலுஞ்சிறை மயிலுங்கன தோளுஞ்சிறு தாளும்

வீரறருள் முகமுமஉன வேண்டுஞ்சிறி யேனே
கோலும்மறை நாலினமுடி மேலொன்றிய தேவே

குணகுஞ்சரி கோவேசரர் கொண்டாடிய வாழ்வே
தாலம்புக ழணியேயென னுயிரினொள்ளி மணியே

தவமானுறை கணியேநல சமராபுரி யானே. (கருஎ)

அத்தமமன முதயஞ்சிறி தறியாரவி போலுன

அருளாகிய ரவியென்னுள் மகலாதுநி றைந்தே
சித்தமமல இருளும்பல தத்வம்மெனு முடுவுஞ்

சிறுபோதவெண் மதியும்மகல் சீரென்றினி வருமே

கருசூ. தாது - மகரந்தம். எகினம - அனனம். கா
சோலை.

கருஎ. ஏலும் - பொருந்திய. கோலும் - கோலிய. தாலம் -
நிலவுலகம். உறை - தங்கும்.

கருஅ. அத்தம்மனம் - அஸ்தமனம். ரவி - சூரியன்.
சித்தம் - உயிரினினறும் நீங்காத. உடு - நகூத்திரம். சிறு
போதம் - தற்போதம்.

நித்தனமகிழ் தரவோமொழி அததம்புகல் குரவா
 நீலககல பததோகைகள் மாலைப்புயல் கண்டு
 தததாதிமி திததாதிசு தெய்ததெய்யென ஆடத
 தண்காஅளி பண்பாடியீ சமராபுரி யானே. (கடுஅ)

மறையாதிய கலையோதிய வனசப்பெரு மாணும
 மணணுணடுவ டத்தேதுயில் பணணுமபெரு மாணும
 நறையாரித ழிததாபுனை சடையெமபெரு மாணும
 நாடிககளி கூரத்தக ரேறித்திகழ் வோனே
 இறையாகிய வளவாயினு மறவாதுனை நாடி
 இனபததுயில் கொள்ளுமபடி எனபுத்தியில் நிறைவாய்
 தறையாதிய லுறைவோர்பணி சரணுபீரி புரணு
 தண்ணூளி அண்ணாமகிழ் சமராபுரி யானே. (கடுக)-

அவனோடவ ளதுயானெனு மலாகானலை நாடி
 யானசெய்தனன பிறாசெய்தன ரென்றினபொடு துன்பு
 நவமாய்வரு தோறும்மிசு விழைவுமவெகு ளியுமே
 நணிநீயுயி ருண்ணினறுந டத்துஞ்செயல் நாடேன

கடுஅ. நித்தன - சிவபிரான. அத்தம் - பொருள்.

கடுக. இறை - சிறிது. துயில் - நித்திரை. தறை - நில
 வுலகு. அளி - கருணை.

கச 0. கானல் - கானல்நீர். நவம் - புதிது. விழைவு
 விருப்பம்.

பவவேலைக டத்தும்உன பாதத்துணை வங்கம்

பறறத்திரு வுளம்வைத்தருள் பாலித்திடு கண்டாய்
தவராசாகள் கவிராசர்கள் புவிராசர்கள் ஞானே
தயராசாகள் புடைசூழ்தரு சமராபுரி யானே. (ககூ௦)

எண்ணினசெய லாயும்மெழில் உடலினசெய லாயும்

யாதாயினு நாவாரவி சைககுஞ்செய லாயும்
நண்ணுஞ்செயல் வருதோறுநின னருளினசெய லாக
நாடுஞ்செய லெனறேவரு நாயேனசெயல் போயே
விண்ணும்புகழ் வேலும்விரி கதிரோனைய னைககும்
மிளிரசெஞ்சிறை விருதுந்தரு கரமீதுபி டிததோய்
தண்ணந்துறை வாவிக்கயல் பாயக்கம லத்தேன
சாயக்கூட வளைமேயதரு சமராபுரி யானே. (ககூக)

ககூ௦. பவவேலை - பிறவிககடல். வங்கம் - மாக்கலம். பாலி -
செய்.

ககூக. எண் - மனம். கதிரோன - சூரியன. தருகரம் -
அருள் செய்யுங்கை. கூட வளை - சூடம் போன்ற சங்குகள்.
மேய்தரு - மேயும்.

பன்னிருசீர்க்கழ்நெடிலடியாசீரியவிருத்தம்

(பெருங்கழிநெடில்விருத்தம்)

சோம கிரணப் பெருங்கருணை

சுரந்த முகங்கள் ஓராறுஞ்

சுருதி வழுததும் பன்னிரண்டு

தோளும் நீபத தொடைமாபுங்

காமா நிறச்செம் பட்டாடைக

காட்சி மருங்குஞ் சிறுசதங்கை

கலித்த உபய திருத்தாளுந்

கடையேன துதிககப் பணிப்பாயே

சேம நிதியே சுராபதியே

தெயவத தருவே மலாமருவே

செறிபூ ரணமே ஆரணமே

சிறியேன உயிருக கோருயிரே

பூமன அறியாப் பிரணவத்தின

பொருளைப் பகரும பூங்கிளியே

போறறும் அடியாக கோருளே

போளு முருகப் பெருமானே.

(௧௬௨)

௧௬௨. சோமன - சந்திரன். காமா - யாவரும் விரும்பும். மருங்கு - இடை. கலித்தல - ஒலித்தல். உபய - இரண்டு. சேம நிதியே - வைப்பாகக் கொண்ட நிதியமே. செறி - எங்கும் நிறைந்த. ஆரணம் - வேதம். பூமன - பிரமன்.

மறையா கமத்தின நெறிப்படியே
 வணங்கு மவரின ஒருவனல்லேன
 மனுபே ரானபு தழைத்துநினை
 வந்திப் பாரின ஒருவனல்லேன்
 இறைவா நினது புரணசுகம்
 நேசித் தவரின ஒருவனல்லேன
 நீச னேனஉன திருப்பாத
 நிழற்கும் உரித்தேன ஆவேனோ
 சிறையா தோகை மிசைத்தோனறுந்
 தேவே அமரா பணிகோவே
 சிவனார் புயுத்தில அணைத்தேந்துந்
 தெய்வக் குதலை மொழிககுருந்தே
 பொறையால் உயர்ந்த பெரியோர்கள்
 புந்திச் சுவையாஞ் செந்தேனே
 புனிதம் நிறைந்த செவவேளே
 போனா முருகப் பெருமானே.

(௧௬௩)

எண்ணி லாத நெடுங்காலம்
 எண்ணி லாத பலபிறவீ
 எடுத்தே இளைத்திங் கவைநீங்கி
 இம்மா னிடத்தில் வந்துதித்து

௧௬௩. மனு - நிலைபெற்ற. வந்தித்தல - வணங்கல. உரித்
 தேன் - உரியவன். தோகை - மயில். குதலைமொழி - மழலைச்
 சொல் குருந்து - குழந்தை. பெறை - சாந்தம். புந்தி - அறிவு.
 புனிதம் - சுத்தம்.

மண்ணின் வாழ்க்கை மெய்யாக
 மயங்கி உழனரால் அடியேன் உன்
 மாறப் பெருமை தரும்பாத
 வனசு துணையென றடைவேனே
 கண்ணின மணியே உயிராக்களியே
 கருணைப் புயலே சுகக்கடலே
 கச்சித் தாய் உச் சியைமோந்து
 கண்ணோ டணைகருந் திருத்தாளா
 புண்ணி யோளண் ணியகருமபே
 பொழிமும் மதவா ரணமுகததோன
 பொற்பா துணையே அற்புதனே
 போளா முருகப் பெருமாளே.

(க ௩ ச)

கள்ளாடு செறிந்த வஞ்சநெஞ்சக
 கயவ னேனைப் புலையனளனைக
 கருதா சார ஈனமுடைக
 கசட னேனை மயல்செறிந்த
 உள்ள முடைப்பொய் யவனேனை
 உனபே ரருளால் உறநோக்கி
 உயர்பே ரினபத் திடையிருத்தா
 துறில்நா யடியேன உய்வேனோ

க ௩ ச. களி - அனபு. வாரணம் - யானை. பொற்பு - அழகு.
 கச்சித்தாய் - காஞ்சிபுரத்திலுள்ள உமையம்மையார்.

க ௩ டு. கயவன - அறிவிலி. கருது - எண்ணத்தகும். கச
 டன் - இழிஞ்சு. மயல் - மயக்கம்.

வெள்ளஞ் செறிந்த சடாமகுட
 விமலன புதலவா அரிமருகா
 வேடா சூலமா மகள்கணவா
 விறலமா முனிவா தொழுந்தலைவா
 புள்ளஞ் சூமிறுங் கலந்தாககும்
 புனித நீபத் தொடைமாபா
 புரைதீர் தகரப் பரியேறும
 போளூர் முருகப் பெருமானே.

(௧௪௫)

தனுவோ டிலகு கரணமுடன
 சாரும் போக புவனமிவை
 தமையாஹ் எனதென றுணர்ந்துமயல்
 தழைத்துத் தருககோ டுழலகினறேன்
 உனதா மவைகள் மாயையிடை
 உதிககச் செய்தாய நீ அதனால்
 உள்ள வாறிம முறைமைதனை
 உணராச் சிறியேன உயவேனே
 பனகா பரணாக குபதேசம்
 பாலித் தருளும பரகூரவா

௧௪௫. வெள்ளம் - கங்கை. புள்ளஞ் சூமிறு - புள்ளாகிய
 சூமிறு ; வண்டு. ஆககும் - ஒலிக்கும. புரை - குற்றம். தகரம் -
 யாட்டுக்கடா.

௧௪௬. தனு - உடல. தருககோடு - நிகரின்றி. பனகம் -
 பாம்பு. கூரவன - ஆசிரியன.

பைந்தாக கூந்தல் தெய்வானை
 பரிந்து மகிழ வருகணவா
 புனைபா மாலை தரித்தேத்தும்
 பொருவில் அருணை கிரிநாதன
 புகழ்வீட் டினபம பெறவுதவும்
 போனா முருகப் பெருமானே.

(௧௬௩)

வேத முடியின உறுபொருளை
 விரிபூ மிசைச்சே வடிபொருந்த
 விகிாத குருவாய எழுந்தருளி
 விளம்பும அவித்தை இருளிரிய
 ஒது மணியே அடியேனான
 உபய சரண மறந்தாலும்
 உறுபே ரருளால் மனந்திருத்தி
 உயரச் சரணத் திருத்தாயே
 நாதம் அளிககுங் குறபுலியின
 நகம் போல்துண்டச் செஞ்சூட்டு
 நலதத பொறிச்செஞ் சிறைச்சேவல்
 நளினக் கரத்திற் பிடித்தோனே

௧௬௬. பைந்தா - வாடாதமலர். பொருவில்-ஒப்பில்லாத.

௧௬௭. விரி பூ மிசை - பரந்த பூமியினமீது. விகிர்தம் -
 வேறுபாடு. அவித்தை - அஞ்ஞானம். நாதம் - நாத தத்துவ
 ஒலி. துண்டம் - துண்டமாகத் தோன்றும். சூட்டு - கொண்டை.
 பொறி - புள்ளி. நளினம் - தாமரை..

பூத கணங்கள் கொண்டாடப்

பொருசூர் குலவேர் களைந்தவைவேல்
புனிதப் புயத்தின மிசையேந்தும்
போசூர் முருகப் பெருமானே.

(கக௭)

அலையி லாத சாகரம்போல்

அனிலஞ சேரா விளக்கதுபோல்
அருங்கல் இரும்பொன் சமமாகி
ஆன தராசின நுனியதுபோல்
நிலையொன் றியநற் சமாதியுற்று
நினராட் கமலத் தெழும்பிரச
நிறைவா ரிதியிற் புகுந்ததனின
நேசித் தடியேன இருப்பேனே
வலையில் மகுடத் திருமுடியாய்
மிளிரகுண் டலங்கள் செறிகாதா
வியனகே யூரத் திருத்தோளா
விஞ்சுஞ சதங்கை சூழ்தாளா
புலையுங் கொலையுங் களவுமில்லாப்
புனிதத் தவத்தோர் தொழுதேத்தும்
புராரி குமரா உமைசிறுவா
போசூர் முருகப் பெருமானே.

(கக௮)

கக௭. வை - கூர்மையான.

கக௮. அனிலம் - காற்று. இரும் பொன் - மாற்றுயாந்த
பொன். வியன் - பாரந்த. விஞ்சும் - ஒலிககும். புராரி - திரி
புரத்தை யெரித்த சிவபெருமான.

பதினான்குசீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

(பெருங்கழிநெடில்விருத்தம்)

சுருதியின் முடிவு தெளிதரு பரம
 சுகமுறக கலசமா முனிக்குத
 துகளறும் அரிய பொருள்பகர் சூரவ
 துதிபெறும் உவமையில் அழக
 கருதரும் அடியர் பவவலை துணிசெய்
 காரண பூரண எனவுன
 கழலிணை அடியேன மனதினில் நினைந்து
 கசிந்துநெக் குருகுநாள் உனதோ
 செருவயின அசுரர் சூலமணி அனைய
 திறலுடை ஒருமக சூரன
 திகழும் உருவ அலைஅயில் வீடுத்த
 சேவக பாவக தீத
 தருமணி இகலி அருள்கா கமல
 தனிநெடு மயூரவா கனனே
 சத்தள கமல மருவிய வயல்சூழ்
 சமரமா நகருறை குகனே. (ககக)

ககக. கலசமாமுனி - அகத்திய முனிவர். துகள் - குற்றம்.
 கருதரும் - எண்ணுதற்கரிய. செருவயின - போசுகளத்தில்.
 மகசூரன - பெரிய சூரபனன். அலை - அலைத்துப் புகவல்ல.
 பாவக அதீத - பாவனாதீதனே. தரு - கற்பகத் தரு. மணி -
 சிந்தாமணி. இகலி - பகைத்து. சத்தளம் - நூறு இதழ்.

முரணுறு கொடிய பவமெனும் உத்தி
 முழுகலும் எழுதலு மாகி
 முதிர்கரை அறியா திடைதடு மாறி
 முடலைகொள் விடயமென் றுரைசெய்
 உரமரு மகாம் இடையிடை அடா
 உய்வகை ஒருதிசை யின்றி
 உழலுமென் றனக்குன கழலிணை அம்பி
 உவந்தளித் தாளுநாள் உளதோ
 விரவிய களப ம்ருகமத படி
 விரைகமழ் புயாசல வீர
 விரிகதிர் இலகு மாகத் மயிலின்
 மிசைவரும் ஒருபெருங் குமா
 சாவண விசாக குககுடத் துவச
 சண்முக சச்சிதா னந்த
 சததள கமல மருவிய வயல்கூழ்
 சமரமா நகருறை குகனே.

(கஎ0)

கஎ0. முரண் உறு - மாறுபட்ட. முதிர் கரை - முத்தி
 யென்னுங் கரை. முடலை கொள் - புலால் நாற்றம் நாலும்.
 உரம் மருவு - வன்மை பொருந்திய. மகாம் - மகாமீனகள்.
 அடா - போர்புரிய. அம்பி - மரக்கலம். விரவிய - மணங்
 கமழும். படி - சந்தனம். விரை - மணம். அசலம் -
 மலை.

விலகிய கலக விழிமட வார்தம்

மென்முலைக் குவட்டிடை யிழிந்து
மிசுமயல் ஆசை வெம்புவி பாய்

மெய்ம் மறந் துனதருள் நினையாப்
புலமிலி இவனென நெனையிக ழாதுன
புனிதசெஞ் சரோருகம் இணைந்த
பொறபினில் திகழும் அற்புத பாதம்
பொருந்திடத் திருந்தருள் புரியாய்

பலகலை முழுதும் அறிதரு புலவ

பாகதி நெறிதரு குரவ

பதகரை முடுகி அடும்ஒரு வீர

பணிசுரர் எணியடை நிருப

தலமதில் இரவி வரவொரு தொணிசெய்

தழைசிறைச் சேவலம் விருத

சத்தள கமல மருவிய வயல்கூழ்

சமரயா நகருறை குகனே.

(களக)

அழலுறு மெழுகின் அரிவையர் மயலின

அனுதினம் அகநெக அழியும்

அசடனை மதியில் கசடனை அறிவி

லாதனை மாதவம் இலனை

களக. விலகிய - நனனெறியினின்றும் விலகிய. புலம் - அறிவு. பதகர் - பாதகர்; கொடியர்.

கள௨. அழல் - தீ. அகம் - உள்ளம். நெக - சிதைவுபட. அசடன் - கீழ்மகன். கசடன் - குற்றமுடையவன்.

விழலனை அதிக விரகனை மதுரம்
 இலதொரு வசனை முனிவில்
 விற்றனை உனது கழவினை குறுகும்
 விதமளித் தாளுநாள உளதோ
 புழைபெறு பனையிற் கரமலைப் பிடரிற்
 பொங்குசெங் கதிரொரு கோடி
 பொற்பினில் திகழ்வ தொப்பெனச் சிறந்து
 பொன்னுல குலவிய புனித
 தழுவரை பெரிய கற்பகா டவியின
 தண்மலா மாலிகா பாண
 சத்தள கமல மருவிய வயல்குழ்
 சமரமா நகருறை குகனே.

(க௭௨)

உத்திகொள் குமிழி உடுநிரை உயிர்கள்
 ஒலிகெழு திரைமலி புளினத்
 துறுமணல் அளவை அளவிடும் ஒருவன்
 உளனெனில் என துறு பிறவி
 விதவகை அறியும் அவைகளில் அடியேன
 மெலிவுறும் மெலிவை நீ அறிவாய்

க௭௨. விழலன - வீணன. விரகன் - காழகன. முனிவு -
 கோபம். புழை - துவாரம். பனையின் - பனையின துண்டத்தை
 யொத்த. தழுவரை - தழுதழுத்த தூறு.

க௭௩. நிரை - கூட்டம். புளினம் - மணற்குன்று.

விகசித நினைது மலராடி உதவி
 வெந்துயா அகற்றிட நினையாய்
 நதிபெறு சடிவ மணிபூடி ஒருவன்
 நகைபெற இருசெவி குளிர்
 நற்பொருள் உரைத்த அற்புதக குரவ
 நாதபூ தங்களின தலைவ
 சதியுடன நடன மிடுமயில் உரவ
 சதுரமென மதுரவா சகனே
 சததள கமல மருவிய வயலசூழ்
 சமரமா நகருறை சுகனே.

(களந)

சிகரியின உதய பரிதியின மணிகள்
 திகழுறு மகுடம்ஓ ராறுந்
 திரள்உடு பதியின முகங்கள்ஓ ராறுந்
 திருவிழி மலர்களா ராறுங்
 ககனம்ஊ டிருவு கனகமால் வரையிற்
 கதிததெழு புயங்கள்ஈ ராறுங்
 கடிக்கமழ் உபய பதங்களும் எனது
 கருத்திலுற் றிருககுநாள உளதோ

களந. விகசித - மலாந்த. சடிவம் - சடை. சதி - தாள
 வெத்து. சதுர - அற்புதத்தை விளைகும்.

கஎசு. பரிதி - சூரியன். மகுடம் - முடி. உடுபதி - சந்
 திரன். ககனம் - ஆகாயம். கதித்து - நிமிர்ந்து. கடி - நல்ல
 மணம்.

எடு

நிகரறும் உரகன் முடிநெற நெறென
நிகழ்வட வரைகிடு கிடுன
நிலவிய ஊலகை ஒருநொடி யதனில்
நிலைபெற உலவுசீ ரடியாய்
தகைபெறு குறவர் மடவரல் யானை
தந்தருள் மடவரல் கணவ
சத்தள கமல மருவிய வயல்சூழ்
சமாமா நகருறை சூகனே.

(கஎச)

அவகதி புகுதும் நினைவுடன் இயங்கி
அடர்வுறு விடயமென் கடுவை
அயின றயின றனந்த. நானொலாங் கழித்த
அறிவிலுன் மத்தனென தனைசீ
சிவகதிக சூரியன எனததெளி வித்துத்
திரிமல மயக்கவேர் களைந்து
திகமுறும் அழல்சோ இரும்புசீர் என்னத்
திருவடிச் சேர்த்துநாள் உளதோ
கவனவாம் புரவி ஏழுறப் பூண்ட
கடிரதக் கடவுளுக் குடைய

கஎச. உரகன - ஆதிசேடன. தகை - தகுதி. மடவரல் -
பெண்.

கஎடு. அடர்வுறும் - வந்து சாரும். கடு - நஞ்சு. அயினறு -
பருகி உனமத்தன - பித்தன். கவனவாம் - ஆகாயத்தில் தாவிச்
செல்லும். புரவி - குதிரை. கடி - வேகம்மிக்க. # தக்கடவுள்-சூரி
யன;

கதிரொனத் தோன்றும் அயிலுடைக குமா
 கந்தநந் தாமணி விளக்கே
 தவநதி பெருகுஞ் சடிலு ஆனந்தத் -
 தண்கடல் உதித்த ஆரமுதே
 சத்தள கமல மருவிய வயல்குழ்
 சமரமா நகருறை குகனே.

(கஎடு)

துகளறும் உலக மலிநிசி பருகுந்
 துரிசறு பரிதிகோ டிகளிற்
 சுடர்விடு நினது திருவுரு அழகுந்
 துலங்கிய முகங்கள்ஓ ராஜம
 பகரறு மணிகள் சுடாவிடு கடகப்
 பருப்பதப் புயங்கள்ஈ ராறும்
 பரிபுர கமல பாதமுஞ் சிறியேன்
 பரிவொடுங காணுநாள் உளதோ
 செககண செகண செககண செகண
 செஞ்சின திருதகு திகெனச்
 செறிமுர சுடுககை மத்தளம் அலகை
 திசையொலி சென்றிட முழக்கச்

கஎடு. நந்தா - அழிவில்லாத.

கஎசு நிசி - இருள். துரிசு - குற்றம். பகர் அரும் - விலை
 மதிக்க இயலாத. பருப்பதம் - மலை. பரிபுரம் - காற் சிலம்பு.
 புரிவு - அன்பு. முரசு - பேரிகை. அலகை-பேய்க் கூட்டங்கள்,

எஎ

சகதலத் தசுரர் மணிமுடி உருளத்
தடககைவேல் விடுததசே வகனே
சத்தள க்மல மருவிய வயல்சூழ்
சமரமா நகருறை சுகனே.

(கஎசு)

திடமுறு ககன மகபதி அமார்
சித்தர்விஞ் சையர்அரி பிரமர்
செயசெய எனவே கற்பகா டவியிற்
செழுமலர் பொழிந்துநின றிறைஞ்ச
நடமிடு சூழகன் அகமகிழந் துதவும்
நாதளன ஹிடைவிடா துனனும்
நன்மனம் அளிததுப்-புண்மனம் போக்கி
நாயினேன தனைஆண் டருளாய
கடதட விகட சூஞ்சரா னனத்துக
கடவுளுக கினையநற் களிறே
கதிதரு தருவே நதிதரு மணியே
காமனிற கட்டழ கினனே
தடமலை நிகாதத அரிமுகத் தசுரன
தன தூரம் உருவவேல் விடுததோய்
சத்தள க்மல மருவிய வயல்சூழ்
சமரமா நகருறை சுகனே.

(கஎஎ)

கஎஎ. இறைஞ்ச-வணங்க. கட - மதநீரைப் பொழிகினற.
அரி - சிங்கம்.

கலிப்பா

கோச்சகக்கலிப்பா

பேராத சுத்தவெளிப் பேரின்ப சாகரத்தே
ஏராத நாயேன இருப்பதினி எந்நாளோ
வாராருங் கொங்கைஉமை மடிமேலுந் தோள்மேலுந்
சாரா வளருஞ் சமரபுரி நாயகமே. (கஎஅ)

காட்டுவதுங் காண்பதுவுங் காட்சியும்போய் நின்றஇன்ப
வீட்டினி டைத்துயினறே வேசறிககை தீாவேனே
மாட்டின்மி சையேறு மகதேவர் சேயேநீன
தாட்டுணையே தஞ்சஞ சமரபுரி நாயகமே. (கஎக)

ஏகம் அனபாகி எழிலுறுபா ாந்தோர்க்குன்
சீரகமீந் தினபுதவுஞ் செல்வமலி தேசிகனே
நாரகமொன றில்லாத நாயேனே ஆள்எவைக்குந்
தாரகமே சேயே சமரபுரி நாயகமே. (கஎ௦)

கஎஅ. பேராத - எனறும் அழியாத. ஏராத - எய்தப்
பொலிவு பெறாத. வார - கச்சை. சாரா - சார்ந்து.

கஎக. வேசறிககை - பிறப்பு இறப்பாலடைந்த இளைப்பு.
சேய் - குழந்தை.

கஎ௦. ஏகம் - திருவேகம்; சுவாமிமலை. பா - பாமாலை.
நாரகம் - அன்பு.

பாலுககுள் வெண்ணெயெழு பானமைபோல் என னுளத்தின்
 சீலத்தை யெல்லாந் தெளிவிப்ப தெந்நாளோ
 வேலுக கரசே வீழ்லமாம யிற்கரசே
 தாலத தரசே சமரபுரி நாயகமே. (கஅக)

சோரிவேல் கண்ணியாமேல தொல்புவிமேல் பொன்னதன
 வாரி அலைபோல் வரும்ஆசை தீாவேனே [மேல்
 நாரியிடப் பாகருககு நானமறையின உட்பொருளைத்
 தாரிபெற ஒதுஞ் சமரபுரி நாயகமே. (கஅஉ)

காமாகுறப் பெண்மாலுங் காமுறுதெய வப்பிடியுங்
 கோமளா மாறுபுயக் குனறிலுறச் சேர்ப்போனே
 ஒமெனுமவித துள்ளேஉ தித்ததரு வேயெனையுந்
 தாமரைத்தாள சேராய் சமரபுரி நாயகமே. (கஅங)

கும்பமுனிக கினபமெல்லாங் கொள்ளைகொள்ளத் தந்தருள்நீ
 வம்பனேற் கினபம் வழங்குவதும் உண்டாமோ
 செம்பதுமக காடலாந்த தேசுதரு பேரழகா
 சம்புதவு மைந்தா சமரபுரி நாயகமே. (கஅச)

கஅக. சீலத்தை - உனது சீலத்தை. தாலததரசே - பனை
 அடியினகண் வாழும் அரசனே.

கஅஉ. சோரி - உதிரந தோய்ந்த. தாரிபெற - ஒழுங்காக.

கஅங. கோமள - மெல்லிய.

கஅச. பதுமம் - தாமரை.

கட்டளைக்கலிப்பா

அருளி ருந்தநினை பாதம டைந்தவர்
 அனபி ருந்தநெரு சீலுனி வாழ்த்தியும்
 மருவி ருந்தம லர்தூயவ ணங்கியும்
 மன்னு காலங் கழித்தனா நாயினேன்
 உருவி ருந்தயா கினறபொய் வாழ்க்கையை
 உனனி உன்னி உழன்றேம யங்கினேன
 தருவி ருந்தபொ ழில்வள மனனிய
 சமர மாபுரிச சண்முக வேலனே. (கஅடு)

கானல் நீரினை மெய்யென றவாவியே
 கனவி டாய்கெட உண்ணக கருதினேன
 ஆன நீருவா நீரென நாடுவ
 தனன மாமயல் என்றினி ஆறுவேன்
 வான நாடரும் மாமுனி வோர்களும்
 மதித்த ஆரண முந்துதித் தேதொழுந்
 தான மாமழை யானைக் கிளையவா
 சமர மாபுரிச சண்முக வேலனே. (கஅகூ)

கஅடு. உனி - நினைந்து. உரு இருந்து - முன் உருவுபோ
 லிருந்து. அயர்கின்ற - பின சோர்வடைகின்ற.

கஅகூ. அவாவி - விரும்பி. விடாய் - வேட்கை. வான
 நாடர் - தேவர்கள். தான மா மழை, - மத மழை.

அக

கனவி லேகண்டகாட்சிகள் யாவுமக்

கனவிற் பெய்யெனக சண்டுத னேககண்டோன்
புனையும் அந்நக்க னாவினே மெய்யெனப்

பேணு மாறும யங்கினேன பேதையேன
அனையுந் தாதையும ஆரிய னும்என

ஆண்ட தெய்வமும் நீயென நம்பினேன
றனைவி டேலுநறன சித்தமென பாகியரு

சமர மாபுரிச் சண்முக வேலனே.

(கஅஎ)

பளிககு மண்டபத தேஉறு நாயதன

பனனி ழந்குளும் மெய்யென நாடல்போல்
ஒளிக்கு மாயையில் நின்றெனை எண்ணிலா

உருவ மாககண்டு ழனறனை ஐயனே
வெளிககு ளேவினே யுருசுக வாரியே

விததி லாதெழு சுத்தசொ ரூபமே
தளிர்ககை யார்கள்ந டிக்கினற மாடமா

சமர மாபுரிச் சண்முக வேலனே.

(கஅஅ)

விண்ணி லேயெழும் இந்திர சாபததை

மேக மினனலை ஒத்தெழு காயங்கள்
எண்ணி லாதள தெதினேத தேனையென

றின்ப வாரியில் வைத்தினேப் பாற்றுவாய்

கஅஅ. பளிக்கு - பளிங்கு ; கண்ணாடி. வெளி - சிதாகாச
வெளி.

கஅக. சாபம் - வில்

கண்ணி லேகண்ட சிததொளிக காட்சியே
 கருத்தி லேகண்ட இனபசந் தோஷமே
 தண்ணி லாமுடி வேணியா செல்வமே
 சமர மாபுரிச் சண்முக வேலனே. (கஅக)

காலன் செங்கட் கடாவினில் ஏறியே
 கயிறு வீசிப்பி டியாமு னம்எனை
 வேலுஞ் செங்கையில் ஏந்திம யினமிசை
 விராவில் வந்துவந் தஞ்சலென றுளுவாய்
 ஆல முண்டக ளத்தர்இ டததுறை
 அரிவை கொஞ்சறக கொஞ்சபைங் கிள்ளையே
 தாலம் பாளைம துககுடம் ஏந்திய
 சமர மாபுரிச் சண்முக வேலனே. (கக௦)

கலிநிலைத்துறை

வடமலை வில்லான உதவிய ஒற்றை மருப்பாளன
 திடமுறு துணையே எனதுயிர நிறையுஞ் செவவேளை
 இடமுறு நினபூ ரணசுகம் அடைகுவ தெனறடியேன
 தடமயி லேறுஞ் சேவக சமரப் பதியானே. (ககக)

கஅக. தண்ணிலா - தண் + நிலா.

கக௦. பைங்கிள்ளை - பசுங்கிளி.

ககக. வடமலை - மேருமலை, மருப்பு - தந்தம். இடம் -
 முத்திவீடு.

அண்டர் மணிக்குழு நின்றொளிர் கடகத் தணிபூண்ட
திண்டிறல் வாகுவி ராறுள மோனச் செவவேளே
மண்டிடும் அனபிணை போல்அடி யேனைம தித்தாளாய்
தண்டைகொள் பாதச ரோருக சமரப் பதியானே. (ககஉ)

அறிவொளி யேஅறி வோரமு தேபுவி யாதியெலாம்
பிறிவரு பூரண மேசுரர் ஒதுபெ ரும்பொருளே
பொறிவழி செலுமென் பிழைகுறி யாதுபொ றுத்தாளாய்
தறையிர வாழ்தர நிலவிய சமரப் பதியானே. (ககங)

வேடர்கு லச்சிறு மாணைஅணை வற்றவி றற்புயனே
ஆடா வப்பணி அத்தன ளிததருள் அற்புதனே
மூடனெ னத்தமி யேனைவி தெதிடல் முத்திதருந்
தாடலை வைத்தெனை ஆளுதி சமரப் பதியானே. (ககச)

நல்லார் அல்லா செய்தொழில் செய்யும் நாயடியேன்
எல்லாம் வல்லார் பணிநின பதமலர் எனறடைவேன்
தொல்லா ரணமுதல் எல்லாம் ஒதுசு காதிதா
சல்லா பவினோ தத்தாய் சமரப் பதியானே. (ககரு)

ககஉ. அண்டாமணி - தெய்வத்தனமை வாய்ந்த நவமணி.
மண்டிடும் - நிறைந்த.

ககச. தாடலை - தாள் + தலை.

ககரு. தொல் ஆரணம் - பழைய வேதம்.

இலகிய கற்புக கடவுட் பிடிசேர் எழில்மார்பா
 இலகொளி மொய்த்துன தருளெ னகத்து வெளிப்படுமே
 நிலவிய குக்குட விருதுப டைத்தநெ டும்புகழோய்
 சலசம லர்ப்பத முருகா சமரப் பதியானே. (கக௬)

உனலரும் அனபினர் நினையும் படிவம துடையோனே
 நினைவுக டந்தவர் அறிவெழு சுகமாய் நிறைவோனே
 எனையுமொ ரனபினன எனவுந் திருவுளம் எண்ணுதியோ
 தனபதி அளகையின நிலவிய சமரப் பதியானே. (கக௭)

வானவா முனிவரர் பாதலர் உலகர்வ ணங்கியசாம்
 பூனத நூபுர ஓசைமு முங்குறு பொற்பாதா
 ஞானப ராஅமு துண்குவ தெனறினி நாயடியேன
 தானவர் நூறிட வேல்விடு சமரப் பதியானே. (கக௮)

கட்டளைக்கலித்துறை

(அலங்காரம்)

எல்லார்க்கு மேலவன நீயென றறிந்துனை ஏத்தி அன்பாய்ப்
 பொல்லாக கருமலந் தீர்ந்தான் பொதியப் புகழ்முனிவன்

கக௬. இலகிய - விளங்காநின்ற. இலகொளி மொய்த்து -
 எனனிடத்து மறைந்துள்ள அறிவு வெளிப்பட்டுத் தோன்ற.
 நிலவிய - வெற்றியோடு விளங்கிய. சலசம் - தாமரை.

கக௭. படிவம் - திருவுருவம்.

கக௮. சாம்பூனதம் - மேலானபொன் தானவர் - அசுரர்.
 நூறிட - அழிய.

கக௯. ஏத்தி - சூதித்து. கருமலம் - ஆணவமலம்.

சொல்லாற் புனைதொங்கல் நக்கீரன் சாத்தித் துணிகடந்தான்
நல்லார்க்கு நல்ல வனேசம ராபுரி நாயகனே. (ககக)

தோட்குங் குமநக்கீங் கோக்குழை மாதர்க்குந் தொல்லைமத
வேட்கும் உளங்குலைந் தேனைவி டேல்விண்டு மாமலர்க்கை
வாட்குங் கொடிய மருப்பார் மகிடன் வளைப்பில்உற
தாட்கொண் டருளுகண் டாய்போரி வாழும் அயிலவனே. ()

அண்டஞ் சராசரம் எண்டிசை யாவும் அளித்தவளுங்
கண்டங் கரிய சிவனுந் தமவங் கரங்களின்மேல்
மண்டன்பின் ஏந்தி முறைமுறை தந்து மகிழ்மதலாய்
தொண்டன பெனககும் உளதேர்தென போரிச் சுராதிபனே. ()

கொங்கணா ஆரியர் ஒட்டியர் கோசலர் குச்சாராஞ்
சிங்களர் சோனகா வங்காளர் ஈழர் தெலுங்கர்கொங்கர்
அங்கர் கலிங்கர்கன னூடா துருககா அனைவருமே
தங்கள் தங் கட்கிறை நீயெனபா போரிச் சரவணனே. (202)

ககக. தொங்கல் - மாலை. துனி - துன்பம்.

200. நககும் - அளவிய. கோ - சிறந்த. குழை - குண்
டலம. மதவேள் - மனமதன். விண்டு - திருமால். மகிடன -
எருமைக்கடாவை வாகனமாகவுடைய இயமன. வளைப்பில்
உற து - வலையில் அகப்படாது.

20க. தம - தங்களுடைய. மதலை - குழந்தை. தொண்
டனபு - ஆட்பட்டொழுதும் அன்பு.

மதுவார்த் திடுகடம் போலே மயக்குறு மாதரைஓர்
கொதுகாக் கருதுறுங் காலமுண் டோகொடி யேனதனக்கே
விதுவாற் சலந்தருங் கற்சுனை ஊடு விளங்குபிடி
சதுராக குடைந்து விளையாடும் போரிச் சரவணனே. (௨௦௩)

அள்ளித் தெளித்தென்ன கள்ளிவெந்நீழல் அணுகுழைதான்
அள்ளிப்புனலெனப்பேய்த்தே தரைநாடிநலிவதுபோல்
உள்ளிப்பொய்வாழ்வினை ஊர் தொறுஞ்சென்றுழலாதனை பாள்
வெள்ளிப்பொருப்பி னன்மைந்தாதென்போரியில்வேலவனே.

மடுப்ப மயககிடை கொண்டேகு நெஞ்சினை மாற்றிஎன்னை
எடுப்ப துனககுக் கடனஐய நேயெழில் கூாபழனத்
துடுப்பு முகக்கொழுச் செல்கின்ற சீதையில் ஊறியநீர்
கடுப்ப வனசப் பிழியூறும் போரியங் காங்கெயனே. (௨௦௪)

கருக்கடல் நாயடி யேன்புகு தாவகை காத்துமுத்திப்
பெருக்குறும் இனபத் திருத்துகண் டாய்பெரு நீர்க்கரையின

௨௦௩. மது - கள். கடம் - குடம். கொதுகு - கொசு.
விது - சந்திரன். சதுராக - தகுதியாக. குடைந்து - மூழ்கி.

௨௦௪. உழை - மான. அள்ளி - விரும்பி. புனல் - நீர்.
பேய்த்தோ - கானற் சலம். உள்ளி - கருதி.

௨௦௫. மடுப்ப - என்னை வீழ்த்த. எடுப்பது - காப்பது.
பழனம் - வயல். உடுப்பு - உடும்பு. சீதையில் - படைச்சாலில்.
ஊறிய - சுரந்த. கடுப்ப - ஒப்ப. பிழி - தேன்.

௨௦௬. கருக்கடல் - பிறவிக்கடல்

வருக்கை வெடித்தெழு செஞ்சாற்றுச் சேற்றில் வழக்கிநத்துக்
சுருக்கொருமுததுமிழ் போரூர்ச்சடானனககோக்கொண்டலே.

வண்டனை யாக்கொண்டு கண்தூங்கும் பூங்குழல் மாதரையே
கண்டனை யாய்உணுங் காலமுண் டோகடை யேனறனககே
ஒண்டினங் கேதகைத தாதரித் துண்டறல் நீடுபொய்கைத
தண்டுறை ஒண்டுடன ஆடிடும் போரிச் சரவணனே. (௨௦௭)

வட்டாடல் போலப் பிறப்பதுஞ் சாவது மாக்கியென்றும்
ஒட்டாரஞ் செய்கின்ற மாயை உணர்ந்தும் உணரவொட்டா
தட்டாவ தானஞ் செயஞ்சீவ ரைப்பொய்மை யாயிருத்துங்
கட்டாணி யானமுத் தீதசம ராபுரிக் காங்கெயனே. (௨௦௮)

அஞ்ஞான ததாலடியேன்பிழை செய்யினும் ஆரூள்சேர்
மெய்ஞ்ஞான த்தாய்பொறு த்தாட்கொள்ளவேண்டும்வியன்மறை
செஞ்ஞான த்தார்புகழ்போரூர் முருகசெகம்உயிராம் [தோ
பொய்ஞ்ஞானக்கூட்டத்துக்குட்புறன் ஆகியபூரணனே. (௨௦௯)

௨௦௬. வருக்கை - பலாப்பழங்கள். நத்து - சங்குகள். சுரு-
நிறம். சடானனம் - ஆறுமுகம். கொண்டல் - மேகம்.

௨௦௭. குழல் - கூந்தல். அனையாய் - தாயாக. ஒண்டு -
நண்டு. கேதகை - தாழை. அறல் - குளிர்ந்த.

௨௦௮. வட்டு - சூதாடு கருவி. அட்டாவதானஞ் செய்யும் -
விஷய சுகங்களைப் பற்றியும் விட்டும் மயங்கும். இருத்தும் -
நிலைபெறுத்தும்.

௨௦௯. தோர் - உணர்ந்த.

நின்பாத தாமரைக் கன்பேது மினறிய நீசன்பொல்லேன
புன்போத மேலிட்ட பொய்யேன பிழையைப் பொறுத்தருளாய்
அம்போ ருகமலர் ஓரா றலர்ந்த அருட்கடலே
செம்போரி வேலவ னே இமை யோகள் சிகாமணியே. (உக௦)

மெய்யா நெறிககண் அடியேன செலுத்த விலங்கிமிசு
பொய்யா நெறிக்கண் எனைக்கொடு போமுளப் போககளிற்றை
ஐயா நினதரு ளாங்கயிற் றுற்பிணித தானதண்டைச் [னே.
செய்யாருந் தாள்கந்து சோப்பாய்தென் போரியஞ் சேவல

உள்ளுறு புனனினை வெல்லாம் ஒழிந்திங் குணர்வரிய
நள்ளிரு ளன்ன அரு ஞானமுந் தீர்ந்து நன்னுதவுந்
தெளளிய போருள் ஊடே கலந்தின்பு சேர்ந்திருப்பக்
கள்ளநெரு சேற்கும் வருமோதென போரியங் காங்கெயனே.

எல்லாப் பொருள்களுந் தானாகித் தானொனறில்ஏய்வதின ராய்ச்
சொல்லாற் கருத்தத னுற்சென்று கூடருளு சோதியதாம்
மல்லா ரணப்பொருள் நாயேற்கும் ஈய மதித்திகொல்லோ
நல்லார்க் கினிய குகனெதென் போரியென னாயகனே. (உக௩)

உக௦. புன்போதம் - புல்லிய அறிவு. அம்போருகம் -
தாமரை.

உக௧. உளம் - மனம். செய் - செந்நிறம். கந்து - கட்டுத்
தறி.

உக௨. உள் - மனம். நள் இருள் - நடு இருள்.

உக௩. ஏய்வது - பொருந்துவது. மல் - வளம் நிறைந்த.
மதித்தி கொல்லோ - கருதினையோ.

எண்ணிய எண்ணிய வாறே சிறியனாக கீந்தருளும்
புண்ணிய நேரின மகிமையை ஓர்ந்திலன் பொய்யவனேன்
கண்ணுறு மாமணியேகருத் தூறுங் கனிசமே
தண்ணளி மாமுகி லேபோரி மேவிய சண்முகனே. (உகச)

உள்ளத் தழுக்கினெ யெல்லாம் அகற்றி உனதுபத
வள்ளக் கமலத் தெழுநற வானந்த வாரியிலே
கள்ளச் சிறியனை வைத்தாள வேண்டுங் கழனிமடை
அள்ளத் திறந்திடும் வானைகள் போரி அயிலவனே. (உகரு)

மலஞ்சோர் கடத்தைப் பிணிக்கூட்டை ஒன்பது வாயிற்பையை
நலஞ்சால எண்ணிக் கடையேன் களித்தனன் நாய்ப்புலையேன்
திலஞ்சார் தயில மெனவெங்கு மானசி வானந்தத்தேனை
கலந்தே களிப்பதென் றேசம ராபுரிக காங்கெயனே.

எண்ணிலி காலத்தின் பின்னர்திக காயம் இனிதளித்தாய்
நண்ணுறும் ஈதினும் மெய்ப்பத்தி ஈந்திலை நாயடியேன்
பண்ணிய பாவமென றேகும் பாகதி என்றடைவேன
விண்ணுறு தேவருஞ் சூழ்போரி வாழ்கின்ற வேலவனே. ()

உகச. ஓர்தல் - உணர்தல்.

உகரு. வள்ளம் - கிண்ணம். அள்ள - நீரைமடுக்க.

உகச. திலம் - எள்.

திரவணி நீடிய போரூர்கை கூப்பிச் செங்கமல்ச்
சரவண வாவியில் நீராடித் தங்கச் சதங்கைகொஞ்சங்
குரவணி பாதம் பணிவோர்க கிண்பைம கொடுக்கும்பிரான்
அரவணி வோன்கும ராஅடி யேனுன் அடைக்கலமே. (உகஅ)

அருளே மதமெனக் காட்டி யடிய ரகத்திருந்த
மருளே துடைத்த மதமா முகத்தன் மகிழ் துணைவா
தெருளே அடியனுக் கீகுதல் வேண்டுஞ் செழுமறையின்
பொருளே மயிலவ னேசம ராபுரிப் புண்ணியனே. (உகக)

வந்திக்கும் அன்பர்க்கு வாழ்வுங் கதியும் மகிழ்ந்தளிக்குங்
கந்திக களத்துமை மோந்துகொள் ஆறு கமலத்தனே [ன்
சிந்திககும் எனனெஞ்சை நினபாத் கஞ்சத்திற் சேரவைத்தே
புந்திககு ளேநிறை வாய்சம ராபுரிப் புண்ணியனே. (உஉ0)

நதியு மதியுங் குடிகொண்ட வார்சடை நம்பனுக்கோர்
நிதியுந் தருவும எனவந்த வானின தன்பருககுக்

உகஅ. திரம் - நிலைபெற்ற. அணி நீடிய - அழகுமிக்க.

உகக. மதம் - மதநீர். மருள் - ஆணவமலம். மதமா - மதம்
பொருந்திய யானே. தெருள் - ஞானச் செல்வம்.

உஉ0. கந்தி - கமுகு. களம் - கழுத்து. சிந்திக்கும் - விஷ
யங்களை நினைககும்.

உஉக. நிதி - சங்கநிதி, பதுமநிதி. தரு - தேவலோகத்தி
லுள்ள கற்பக முதலிய ஐந்து மாங்கள்.

கதியுந் திருவுந் தருவள்ள லேகடை யேனையும் ஆள்
பொதியு மலர்ப்பொழிற் சூழ்சம ராபுரிப் புண்ணியனே. (உஉக)

கனனிய ராம்இரு வோரும் இருபுடை காதலுற
மன்னிய நாப்பண் இருந்தனை வோருககும் வாழ்வுதரும்
நின்னியல் பேதென ஒதுகிற் பேனநெடு மால்மருகா
பொன்னியல் மேனிய னேசம ராபுரிப் புண்ணியனே. (உஉஉ)

இகலடைந் தேவருஞ் சூர்குல மாய இருளிணுக்கோர்
பகலடைந் தாலென வேல்விட்ட தீர பவனன்னிலா
தகலடைந் தார்சுடர் போல்நின றுனைப்பணி அனபரைப்போல்
புகலடைந் தேனையும் ஆள்சம ராபுரிப் புண்ணியனே. (உஉஊ)

கவனம திக்குமென னெஞ்சைத் திருத்திக் கடவுளரும்
எவன மதிககுநின் றுள்உன வைத்திங் கெனையளிப்பாய்
சிவன மதிககுஞ் சிறுமத லாய்புகழ் செப்பிமுப்பார்ப்
புவன மதிககுஞ் சமரா புரிவரு புண்ணியனே. (உஉச)

உஉக. பொதியும் - நிறைந்த. பொழில் - சோலை.

உஉஉ. நாப்பண் - நடு.

உஉஊ. இகல் - பகை. மாய - அழிய. பவனன - காற்று.
நினறு - அசைவினறி இருந்து.

உஉச. கவனம் மதிககும் - பறநீனைப் பற்றும். கடவுளர் -
தேவர். எவனம் - இளமை. சிவனமதிககும் - சிவபெருமான
மதிககும்.

மறைகொண்ட பல்கலை ஆய்ந்த பொதிய மலைமுனிக்கு
நிறைகொண்ட போதம் உரைசெய்த தேசிக நினனடியேன
கறைகொண்ட பவவத்தின மூழ்காது காக்கக கடனஉனக்கே
பொறைகொண்ட மாதவர் சூழ்சம ராபுரிப் புண்ணியனே. ()

நாகப் படமணி குத்தியெடுத்துந டம்புரியுந்
தோகைப் பரிமிசை தோன்றிய வாதுக ளினறடியேன
ஏகத் தியானத் திருந்திளைப் பாற இனிதளிப்பாய்
போகத்து நாகர் புகழ்சம ராபுரிப் புண்ணியனே. (உஉசு)

கோழிக் கொடியைநின வேலை மயிலைக் குறித்தவரை
ஊழிக் கனலும் அணுகா தெனினஉனை யெயடைந்தேற்
காழிப் பவமும் உளதோ அரிவையர் அப்புசந்தம்
பூழிக் குளுமணக் குஞ்சம ராபுரிப் புண்ணியனே. (உஉஎ)

நாரணன ஆரணன எந்நாளும் போற்று நளினபத
காரணன பாகம பிரியாத கனனி களிககவருஞ்
சீரண வுனபதச் செநதா மரையென சிரசில்வைப்பாய்
வாரண வெல்கொடி யாய்சம ராபுரி வானவனே. (உஉஅ)

உஉடு. கறை - தீமை ; குற்றம். பவ்வம் - பிறவிக்கடல்.

உஉசு. துகள் - குற்றம். போகத்து நாகர் - போகபூமியில்
வசிக்கும் தேவர்கள்.

உஉஎ குறித்தல் - நினைத்தல். ஆழிப்பவம் - பிறவிக்க
கடல். அரிவையர் - மங்கையர். அப்பு - பூசிய. பூழி - புழுதி.

உஉஅ. 'ஆரணன - பிரம்மா நளினம் - தாமரை. கார
ணன் - சிவன். வாரணம் - சேவல்.●

வாதமுடன்பி ததம்ஐயெனனுமுன றினவரும்பிணிதீர்த
தேதனபிழைபொறு ததேனறுகொள்ளாயஎழில் ஆர்குறப்பெண்
காதல்புரிந்தணைபனனிருசெம்புயுககாங்கெயனே
மாதமும்மாரிசொரிசமராபுரிவானவனே. (உஉக)

கரும்போ தவளக கடலமீர தோகன மாமழையோ
அரும்போ தெழுநற வோஉற வோஐய நீககியினபந்
தரும்போ தமோநின அருளினை ஏதெனறு தானுரைப்பேன
அருமபோ தகககளி நேசம ராபுரி வானவனே. (உஉ௦)

தோன மயிற்பரி யேறிவந் தெனனெதிர தோனறி அருள்
ஓகை மிகவும புரிந்தெனை ஆள்வதும் உண்டுகொலோ
பாகை மறுத்த மொழித்தெய்வ யானை பரிகணவா
வாகை புனைவடி. வேற்சம ராபுரி வானவனே. (உஉக)

ஆறங்க நானமறை ஒதுங் குறுமுனிக கானமறைப்
பேறங் குதவும் பெருமான் அமிாதம் பிறங்கியெழு
பால்தங்கு வாரி துயினரோன மருக நினபாதம்உனு
மாறிங் கெனககரு ளாய்சம ராபுரி வானவனே. (உஉஉ)

உஉக. ஐ - கோழை; சிலேத்துமம. ஏதன - துன்புடை
யேன். எழில் - அழகு.

உஉ௦. அரும் - அரிய. போது எழு - மலரில் தோன
றும். போதகம் - ஞானம்.

உஉக. அருள் ஓகை - அருளானந்தம். மறுத்த - பழித்த
பரி - விரும்பும். வாகை - வெற்றிமலை.

உஉஉ. அங்கம - சாஸ்திரம். மறைப்பேறு - வேதத்தின
பயன.

ஏழைத் தொண்டேன் உனை அண்டி நின்றேனேனை ஏன்று கொள்
 மழைப்பொருப்புவில்லாளனமைந்தாநினைவந்திககிலாக [ளாய்
 காழைப்பொருவுமனத்தினன ஆயினுங்காப்பைகண்டாய்
 வாழைப்பெருங்குலஞ்சூழ்சமராபுரிவானவனே. (உரு௩)

பேயன் பிழையையும் பித்தன் பிழையையும் பேசரிய
 சேயின பிழையையுந் தேரார் பெரியா சிறியபுனமை
 நாயன பிழைதனை நீபொறுத தாளுதி நாயகமே
 மாயன திருமரு காசம ராபுரி வானவனே. (உரு௪)

கண்ணிற் சிறந்த கருமணி யேகடை யேனஇதயத்
 துண்ணிற்கு மோரொளி யேவெளி யேஉயா தேவரெல்லாம
 விண்ணில் தருமலர்கொண்டேயிறைஞ்சும்உன்மெனமலர்த்தாள்
 தண்ணிற் சிறந்ததன ரேசம ராபுரிச் சண்முகனே (உரு௫)

தீதே புரியுங் கொடியேன் அகததுன் செறிகழல்தாள்
 போதே யிருக்க வரந்தரு வாய்புனக குன்றவர்தம
 மாதே புணரு மணிப்புயத் தாய்வண்டு கிணடிமொய்க்கத்
 தாதே சொரிபொழில் சூழ்சம ராபுரிச் சண்முகனே. (உரு௬)

உரு௩. மழை - பொன். காழ் - வைரம்.

உரு௪. தேரார் - ஆராயார். புனமை - புலலிய. நாயன -
 நாயேனது.

உரு௫. வெளி - சிதாகாசம். தண் - அருள்.

வஞ்சக நெஞ்சினன் ஆயினும் மாதர் வலயிற்கொட்டும்
பஞ்சன நெஞ்சினன் ஆயினும் உனறன பணிபுரியா
தஞ்சறு தீவினை செய்தேன எனினும் அடியனுக்குன
கஞ்சம லாதுள தோசம ராபுரிச் சண்முகனே. (உ௩௭)

அரையிருள் நோககும் விழிபோல் மலஇருள் ஆழுமெனைப்
புரையறும் உனமலாத் தாட்பிர காசம் புகுதவைப்பாய்
வரையறு தோள்வள்ளி நாயகி கொங்கை மணந்தவனே
தரையறும் அனபர் புகழ்சம ராபுரிச் சண்முகனே. (உ௩௮)

தீதொன்று நெஞ்சினன் எனறுகொல் உனறன திருவடியாம்
போதொன றிரத நறைபெறு வேன்பொரு சேவிண்போற
காதொன்று கண்ணினள் கானக குறத்திதன் காதலனே
தாதொன்று பூம்பொழில் சூழ்சம ராபுரிச் சண்முகனே. (உ௩௯)

விடையுடை யானுங் கருடத் துவசனும் வெங்குலிசப்
படையுடை யானும் அனககொடி யானும் பணிபெரியோய்
கடையுடை நாயிற் றிரியுமென னுசை களை திமிரத்
தடைவிடு நெஞ்சினா சூழ்சம ராபுரிச் சண்முகனே. (உ௪௦)

உ௩௭. கொட்டும் - கொட்டிய. அஞ்சறு - அஞ்சத்தகக.

உ௩௮. அரை இருள் - வீட்டறையிலுள்ள இருள். வரை
உறு - மலையை யொத்த. தரை - உலகம்.

உ௩௯. இரத நறை - இரசமுள்ள தேன. சேல் இணை -
இரண்டு சேல்கள்.

உ௪௦. குலிசப்படை - வச்சிராயுதம். நாயினை - நாய்போ
லும். களை - ஒழித்தருள். விடு - விடுபட்ட.

கலிவீரத்தம்.

அருளைங்கரன இளையோயதிகழ் ஆரூனன நாதா
 இருளினறி இருந்துனபதம் ஓனறெய்துல அடியேன
 மருவொன்றிய நீபத்தொடை மார்பாவடி வேலா
 திருவொன்றிய போரூரூறை தேவாகுக வேளே. (உசக)

ஈசனறரு குமராஐம கிரியானமகள புதல்வா
 நேசந்திகழ் இருபாவையர் நினைவொன்றிய வடிவா
 மாசினறுன தருள்நின்றிடு வழிதந்தெனை ஆளாய்
 தேசொன்றிய போரூரூறை தேவாகுக வேளே. (உசஉ)

புவனஞ்சர அசரஞ்செறி புறன்உள்ளொடு கீழ்மேல்
 நவமொன்றிய சுகபூரண நாதாசிவ போதா
 தவமும்பதி அறிவுமநனி தந்தினறெனை ஆளாய்
 சிவனிசுத போரூரூறை தேவாகுக வேளே. (உசங)

சூர்சேனையை அடுவீரர்கள் தொழுபங்கய பாதம்
 ஏர்கூரளந் நானும்என துளமனனுற நினையாய்
 தார்மார்பக கூர்வேலவ தடமாமயில் வீரா
 சீாமேவிய போரூரூறை தேவாகுக வேளே. (உசச)

உசக. ஆனனம் - முகம்.
 உசஉ. ஒன்றிய - பொருந்திய. மாசு - குற்றம்.
 உசங. நவம் ஒன்றிய - புதிதாக விளையும். சுதன் - புதல்
 வன்.
 உசச. அடு - கொல்லும். ஏர் கூர-அழகு மிக.

தகர்ப்பரி மிசையேறிய தாளாஅணி தோளா
சுகநற்கதி பெறஎற்குள துகளற்றிட நினையாய்
நிகழ்குககுட விருதநூசார் நிருபாஅரி மருகா
திகழ்உற்றிடு போளூர்உறை தேவாகுக வேளே. (உசடு)

நல்வந்தனை அடியாருளம் நாடும்படி தருவோய்
அல்வஞ்சனை அறஎனனுளம் அருள்செய்ததில் நிறைவாய்
எல்வந்துறு வேலாமயில் ஏறுந்தெய்வ ராயா
செல்வந்திகழ். போளூர்உறை தேவாகுக வேளே. (உசசு)

கனகும்பனநல் உளமாவிழி காணுந்திரு வடியாய்
நினைவும்மல இருளும்அறு நிலைதந்தெனை ஆளாய்
வனசந்திகழ் திருமாதருள் வளருஞ்சனர் குழுமித்
தினமும்புகழ் போளூர்உறை தேவாகுக வேளே. (உசஎ)

அயனூர்அறி வருமோமொழி அரனூர்ககரு ளியவா
மயல்தீர்பரி புரணத்திடை வைத்தினறெனை ஆளாய்
உயர்மாமறை முடிமீதினில் உறுகாரண சுகமே
செயவேலவ போளூர்உறை தேவாகுக வேளே. (உசஅ)

உசடு. தகரம் - யாடு.

உசசு. நல்வந்தனை - நல்ல வழிபாட்டில். வஞ்சனை அல்
அற - ஆணவ மலமாகிய இருள் ஓட. எல் - விளக்கம்.

உசஎ. கும்பன - அகத்திய முனிவன. நல் உளம் மா
விழி - நனமை யமைந்த ஞானக் கண். சனர் - செல்வர்கள்.

வானோதொழு பதியேசடை மன்னனதரு மதியே
 ஞானோதயம் அகலாதேனை நண்ணும்படி அருளாய்
 கோனே அரு ளோனே குண வானே மயி ளோனே
 தேனார் பொழில் போளூர் உறை தேவாகுக வேளே. (உசக)

இசை ஒன்றிய இயல்நாடகம் எணி ஒதிய புலவா
 அசைவீன்றி இருந்தெனறுன தடிசேர்குவல் அடியேன்
 விசை சென்றிடு மயில்வாகன மிசையேறிய கோவே
 திசையெண்ணுறு போளூர் உறை தேவாகுக வேளே. (உரு0)

(மாலே)

ஆறு முகம்வாழி ஆறிரண்டு தோள்வாழி
 தேறுபதம் வாழி இரு தேவிமார்—வீறுபுடை
 வாழிவேல் வாழி மயில்வாழி போளூரா
 வாழிசகம் வாழி மகிழ்ந்து. (உருக)

உருக. தேறு - தெளிந்தடையும். பதம் - திருவடி. போளூ
 ரர் - திருப்போளூரில் வசிகளும் அடியவார். சகம் - உலகம்.

